

Vejen til Islam

1427 e.H – 2006 e.Kr.

ISBN 87-989718-6-7

Oversættelse af Koranen

Det skal stå fuldstændig klart, at Koranen kun er autentisk på dens originale sprog, arabisk. Eftersom en perfekt oversættelse af Koranen er umulig, har vi gennem hele bogen anvendt en meningsmæssig oversættelse af Koranen [OQM].

Koranvers fremstår med Kursiv, og Profetens udtalelser (ahadith) og diverse udtalelser fremstår med Fed.

ﷻ - Subhanahu wa ta'ala:
Han er ophøjet og fri for mangler.

ﷺ – Salla Allah 'aleihi wa sallam:
Må Allahs fred og velsignelse være med ham.

**Khilafah Publikationer
Postboks 1286
DK-2300 København S
info@khilafah.dk
www.khilafah.dk**

Indholdsfortegnelse

EUROPA OG ATEISMEN	5
VESTEN OG ISLAM.....	9
MUSLIMERNE OG ISLAM	15
DEN SANDE VERDENSANSKUELSE.....	19
SANSNINGENS ABSOLUTHED OG TINGENES EKSISTENS.....	21
MULIGHEDERNE FOR UNIVERSETS OPRINDELSE	24
UNIVERSETS AFHÆNGIGHED	25
MULIGHEDERNE FOR SKABERENS OPRINDELSE	29
NATURENS AFHÆNGIGHED	30
MATERIALETS AFHÆNGIGHED.....	31
SKABERENS ENHED	33
BEHOVET FOR SENDEBUD	35
QUR'ANEN	45
AT OPFATTE DEN MIRAKULØSE QUR'AN.....	48
EN NØJE UNDERSØGELSE AF QUR'ANENS KILDE	56
ISLAM SAMMENLIGNET MED ANDRE IDEOLOGIER	63
UNIVERSALITETEN AF IDEOLOGIEN ISLAM.....	65
DEN ISLAMISKE LOVGIVNING.....	67
DYNAMIKKEN I ISLAM	71
ISLAM'S OPFATTELSE AF STAT OG SAMFUND	75
DET ØKONOMISKE SYSTEM I ISLAM	77
EJENDOMSTYPER I ISLAM	79
SOCIALSYSTEMET I ISLAM.....	81
FORHOLDET MELLEM MANDEN OG KVINDEN	81
UDDANNELSESPOLITIKKEN	82
UDENRIGSPOLITIKKEN.....	84
DEN ISLAMISKE STATS OPBYGNING:.....	85

KHALIFAH	85
DELEGEREDE ASSISTENTER	86
UDØVENDE ASSISTENTER	86
JIHAD-FØREREN	86
GUVERNØRER	86
DOMMERE	86
UMMAH-RÅDET	87
DEN ADMINISTRATIVE INSTITUTION.....	87
IKKE-MUSLIMERNE UNDER DEN ISLAMISKE STAT	88

I Allahs navn, den Nådige, Den Barmhjertige

Europa og ateismen

I dag er det blevet moderne i Europa at fornægte Guds eksistens. Denne modernitet har gjort folk til blinde tilhængere af falske tanker frem for selvstændige tænkere, der med deres intellektuelle dømmekraft kan fri sig fra og hæve sig over denne flokdyrsdrift. Årsagen til denne gudsfornægtelse er først og fremmest den modbydelige undertrykkelse af menneskene i middelalderens Europa. Fæstebønderne førte et elendigt liv i undertrykkelse, utraditionelle tænkere og filosoffer betragtedes som kættere og brændtes på bålet, og videnskabsmænd blev henrettet af Inkquisitionen, hvis de ikke afsagde deres opdagelser og dokumenterede fakta, som ikke stemte overens med religionen; som f.eks. at Jorden var rund.

Den religion, som stod ved magten i Europa, var kristendommen. Kejserne, kongerne og adelen misbrugte og udnyttede folket i samarbejde med kirken i kristendommens navn. Da kristendommen kun er en åndelig religion med et sæt moral-forskrifter, er der et stort tomrum, hvad angår love vedrørende det jordiske liv med alle dets anliggender, idet kristendommen hverken har et politisk, økonomisk, social- eller retssystem mv., der kan give svar, løsninger og behandlinger på diverse problemstillinger i livet. Dette udnyttede regenterne i Europa i samarbejde med kirken, hvor man bildte folk ind, at paven var Guds stedfortræder på Jorden og kongerne og kejserne havde en guddommelig ret til selv at lovgive og styre efter eget velbefindende.

På den tid spillede feudalismen en stor rolle i Europa, hvor tusindvis af hårdt arbejdende mennesker hvert år døde under sult og sygdomme, og hvis det arbejdende folk tænkte på at protestere mod den umådelige uretfærdighed, der blev

begået mod dem, var kirken, som til den tid var den største feudalherrer med millioner af fæstebønder til at arbejde på dens jorde, klar til at bedøve folk med biblen og sige: "Hvis du bliver slået på den højre kind, vend da den venstre til", og "hvis nogen tager en del af din klædedragt, giv ham da resten af dit tøj". Feudalismens slaver, fæstebønderne, måtte altså vende de feudale herrer, kirken, adelen og kejseren 'den venstre kind til' og give dem 'resten af tøjet' uden nogen protest. Dette førte til en deterministisk og fatalistisk skæbnetro, hvor folk simpelt hen accepterede, at Gud havde givet hver enkelt menneske en bestemt plads og funktion i samfundet, som vedkommende ikke skulle forsøge at bryde ud af. Dette måtte nødvendigvis føre til en accept af de feudale herres, kejserens og gejstlighedens position og undertrykkelse.

De gejstlige bedøvede menneskene og prøvede at bortlede deres opmærksomhed fra revolutionens vej, ved at dele et narkotikum ud, der hed løfte om evigt liv og paradys til dem, der ville bære uretfærdigheden i denne verden. Undertrykkelsen fuldendtes, da man også i det åndelige aspekt af livet skulle være styret, domineret og blindt følge med, ifølge den bibelske læresætning: "Giv kejseren hvad kejserens er, og giv Gud (dvs. paven/kirken) hvad Guds er". Hvis kirkens løfter om evigt liv og paradys ikke virkede, ville de gribe til trusler, som den, der ikke adlyder sin feudale herre, adlyder ikke Gud, kirken og gejstligheden. Når hverken løfter eller trusler hjalp, blev magten taget i anvendelse og rebellerne blev idømt straffe for ulydighed mod Gud og religionen. Således forsøgte magtens folk at opretholde et undertrykkende og uretfærdigt statisk samfund.

Men hadet og mistilliden til religionen og magtens folk, som førte en tøjlesløs og luksuriøs tilværelse, ulmede, og efter flere århundreders undertrykkelse lavede folk endelig revolution mod den teokratiske stat. Der var i de sidste tider af de diktatoriske teokratiske stater opstået en række filosoffer og tænkere som simpelt hen som modstykke til undertrykkelsen gik ind for

afskaffelsen af religionens eksistens og indflydelse i livet og staten. Nogle gik endda hen og fornægtede eksistensen af en gud. Dog endte det med et kompromis mellem de gejstliges teokrati og gudsfornægterne, der ville afskaffe religionen fuldstændigt, og religionen blev i stedet for adskilt fra livet og staten – sekularisme-ideen. Religionen anerkendtes nu kun som noget, der vedrørte det enkelte individ. Man blev altså fritstillet til at tro på noget bestemt eller lade være, og kompromiset tog hverken stilling til Guds eksistens eller non-eksistens, men kun at mennesket skulle være kilden til lovgivningen. Kompromiset satte samtidig en stopper for en lang epoke med blodsudgydelser mod anderledes tænkende, og grundlaget for tros- og ytringsfriheden var skabt. I stedet for teokratiet formulerede og skabte man en ideologi, kapitalismen (kaldes i Vesten for liberalismen), der byggede på sekularismen – det indgåede kompromis. Den nye samfundselite bestod hovedsageligt af filosoffer og tænkere, som hældte til holdningen om teokratiets afskaffelse og gudsfornægtelsen, hvilket snart skulle sætte sit præg på Europa i videnskabens navn.

Da kristendommen nu havde mistet sin magt i Europa, begyndte dens tilbagetog. Folk blev nu mere og mere ikke-religiøse/ateister. Filosoffer og tænkere erklærede Guds død, og Karl Marx stemplede religionen som værende et opium for folket. Sådanne og lignende ateistiske erklæringer var reaktioner på teokratiet og dets praksis, men de er snæversynede og yderst fejlagtige, da man ikke kan generalisere fra Europas erfaringer med en religion som kristendommen til alverdens religioner og trosretninger, således at disse forkastes, ligesom man ikke kan generalisere fra Europas historiske problemer og løsninger til resten af verden, således at de europæiske løsningsmodeller bliver universelle, da det er løsninger på europæiske problemer og ikke på universelle og globale problemer, udover at det er menneskelige løsninger. Ideer som evolutionsteorien, der tilsidesætter Guds indflydelse i det jordiske liv, og materialismen, der gør materialet og ikke en

gud til den evige eksistens, og kaosteoriens Big Bang, der gør universets pludselige eksistens til en tilfældighed, så dagens lys og fik vind i sejlene, og ateismens bølge væltede ned over Europa.

Vesten og Islam

Denne tid, vi i dag lever i, er en fortsættelse af disse tider. Det europæiske folk og især den vestlige verden har fundet sig til rette i en stærk ateistisk-præget sekularisme, som Vesten med sin politiske, økonomiske og kulturelle imperialisering af verden stiler mod at globalisere, og ethvert tiltag til enhver anden verdensanskuelse, livsstil eller levemåde, der har potentiale til at udgøre en trussel mod den nye verdensorden, bekæmpes i dag på det voldsomste og med alle midler, lige fra fordrejning, hetz og fjendebilleder til integration og assimilation, krig, tortur, undertrykkelse og drab.

Der skal en ideologi, dvs. en verdensanskuelse med dens tilhørende livssystem, til for at skabe oprejsning og fremskridt for mennesket i alle sider af livet, hvilket en religion ikke er egnet til, da religioner kun er åndelige og henvender sig til individet. Derfor er der ingen religion, der udgør en trussel mod kapitalismens verdensorden og –herredømme i dag. Nu med Sovjetunionens sammenbrud og den kommunistiske ideologis internationale og globale fald, er det kun Islam, der som ideologi udgør en livstruende trussel mod kapitalismens internationale og globale dominans og eksistens. Vestens skyts er derfor hovedsageligt rettet mod Islam og muslimerne.

I dag eksisterer Islam på globalt plan i form af muslimernes tilstedeværelse verden over, men Islam mangler en international tilstedeværelse i form af en ideologisk islamisk stat, der uundgåeligt vil blive den vestlige kulturs og de kapitalistiske staters hovedfjende, og derfor er Vestens skyts rettet mod at fjerne Islams globale tilstedeværelse ved at få muslimerne til at frafalde Islam og blive sekulariseret under kapitalismen, så Islam aldrig rejser sig internationalt.

Udover Vestens ideologiske felttog mod Islam og muslimerne findes der også et indgroet historisk had til og frygt for Islam,

som følge af den kamp, der har ligget i historien mellem Islam og Vesten, da Islam bankede på Europas døre tilbydende den islamiske ideologi. Pga. dette historiske had til Islam, søgte filosoferne og tænkerne ikke Islam som alternativ frem for Europas teokrati, og Islam blev stemplet og sat i bås i stil med en religion som kristendommen.

Islam havde en stærk påvirkning på folk, hvor den end kom frem. De steder Islams budskab endnu ikke var nået frem i Europa, censurerede og fordrejede man det sande billede af Islam. Man ønskede dermed at hindre massekonverteringer til Islam, som man så de steder i Afrika, Asien og Europa, hvor Islam fik indflydelse. Allerede omkring år 1100 formuleredes Islam som kristendommens og Europas fjende nummer et. Muslimerne og Islam betragtedes af de kristne som det negative spejlbillede af dem selv og kristendommen, som pr. definition var sandheden. Islam blev anklaget for adskillige ting, herunder tvangskonvertering. Jihad blev tolket som et påbud om at udbrede Islam med sværdet, mens kristendommen, som påstået, modsat udbredtes gennem overtalelse. Kristne var derfor i deres gode ret til at gribe til våben mod Islam. Herfra udledes de kristne termer 'retfærdig krig' og 'hellig krig', som er et kristent fænomen, der går ud på at dræbe de af en anden tro, vantro, hvis de ikke konverterer til kristendommen. (Hellig krig har intet med den islamiske term jihad at gøre, hvilket man vil se ved studeringen af den islamiske stats historie, jura og lovgivningskilder, og Allah ﷻ siger:

“Lad der ikke være tvang i deen (overbevisning)”

[OQM. Al-Baqarah 2: 256]

Det vil sige ingen må tvinges til at tro på Islam. Jihad er et påbud om at udbrede Islam for at Allahs ord må blive det suveræne verden over ved at fjerne de materielle hindringer af hæere, der end måtte stå i vejen, for at Islams budskab når ud til menneskeheden).

Efter europæisk kontakt med den islamiske verden begyndte flere og flere at se frugterne af et andet livssystem (Islam) ved magten, hvor folk her levede under et livssystem, som ikke undertrykte folket, muslimer som ikke-muslimer. Jøder og kristne nød, foruden nogle særrettigheder, generelt samme samfundsrettigheder som muslimerne og Khilafah-statens fulde beskyttelse, og kristne sekter, som foretrak livet under Khilafah-staten, og som var på tværs med pavedømmets katolicisme, stod på muslimernes side under korstogene, hvor disse ifølge paven "vantro" kristne skulle henrettes, hvis de ikke konverterede til den 'rene' katolicisme.

Islam og Khilafah-staten nåede allerede i begyndelsen af 700-tallet til Spanien (Andalusien) og Frankrig, og hele Sydøsteuropa kom senere under islamisk indflydelse. Konstantinopel (Istanbul), som var Det Østromerske Riges hovedstad, faldt år 1453, Beograd i 1522 og i 1529 stod muslimerne ved Wien. I Østeuropa nåede muslimerne helt op til Polen og Moskva. Panik og rædsel gik gennem hele det kristne Europa af frygt for, at Islam skulle indtage resten. Fjendebillederne tiltog og en strøm af *Türkenbüchlein*, som var tidsskrifter om og mod Islam og muslimerne (som kaldtes tyrkerne), blev udgivet af protestanter såvel som katolikker, for at holde sammen på splittelsen i Europa mod den fælles fjende Islam. Visse minoriteter i Europa blev forfulgt og undertrykt for at mene, at det var langt bedre at leve under Islams herredømme. Det var sådanne holdninger *Türkenbüchlein* skulle bekæmpe. Selv reformatoren Martin Luther stod bag udbredelsen af fjendebilleder gennem de såkaldte *Türkenbüchlein*, hvorigennem Islam og muslimerne blev fremstillet som barbariske, for at sikre kristendommens overlevelse og skræmme folk væk fra Islam, akkurat som man gør i dag for at sikre kapitalismens overlevelse. Man bortcensurerer gennem medierne den sande forståelse og det rene billede af Islam og fremstiller selv det billede, man ønsker at indoktrinere og bedøve befolkningen med.

På få århundreder var Islam nået fra Marokko i vest til Sydøstasien i øst. Den islamiske stat var på ingen tid blevet datidens største supermagt nogensinde. Det var én supermagt med millioner og atter millioner af troende muslimer. Folk konverterede til Islam i millionvis, da Islam var ved magten, dvs. da Islam var fuldt implementeret i en stat, da man ucensureret kunne se Islams sande og reelle budskab, retfærdighed, indhold, frugter og autenticitet. Islam formåede som intet andet at sammensmelte et væld af racer og folkeslag i den islamiske nation (Ummah), som i flere århundreder og på alle områder var den mest udviklede og højtstående nation blandt verdens nationer. Ligeledes forblev Islams stat, Khilafah-staten, den førende, højeste og stærkeste stat i verden i over 12 århundreder, hvilket verden aldrig havde set noget i stil med. Den islamiske nations og Khilafah-statens unikke succes er blot tegn på, at Islam henvender sig til og stemmer overens med menneskets natur og bygger på intellektet.

Men denne succes varede ikke ved som følge af muslimernes egen forsømmelse af ideologien Islam. Da muslimerne forsømte det arabiske sprog, som er Islams åbenbaringssprog, blev de ramt af en tilbagestående og degraderende tilstand, da arabisk er kilden til forståelsen af Islam, og forståelsen af Islam er en garanti for en korrekt implementering af Islam. Derfor var det islamiske liv med hvad hermed følger af fremskridt under Khilafah-statens skygge truet, og muslimerne havde allerede gravet deres egen grav, og platformen for faldet var tilvejebragt. Det var udelukkende et spørgsmål om tid, før degraderingen og faldet nåede sit mål, og resultatet ser vi i dag, hvor den islamiske stat er forsvundet, og hvor muslimerne fører det mest usle liv på Jorden.

Inden faldet bidrog Vesten til at formørke og forværre tilstanden for muslimerne med vestlig kultur. Missionærer var i humanitær-tjenestens navn taget ned til den islamiske stat og de islamiske landområder og begyndte at studere og samle informationer om den islamiske stat, samt at oprette hemmelige

foreninger, der kaldte til vestlig kultur, og som skulle så frøet til nationalisme iblandt muslimerne og derved svække og splitte muslimerne endnu mere, hvilket lettede de vestlige imperialisters besættelse af den islamiske verden. Ligesom legitimeringen af hellig krig mod Islam og muslimerne, retfærdiggjorde orientalistikken det europæiske kolonihæredømme i den islamiske verden, fordi Islam var en voldelig og tilbagestående religion, der formørkede de stakkels muslimers sind til en sådan grad, at de ikke længere kunne se, hvad der tjente dem bedst af fremskridt, menneskerettigheder og europæisk kultur.

Vesten havde fundet ud af, at muslimernes styrke lå i den korrekte forståelse af Islam, og derfor gjaldt det om rodfæste og koncentrere hos muslimerne en forståelse, der lå fjernt fra Islam. Napoleon og en engelsk premierminister gav udtryk for, at den eneste måde, hvorpå man kunne dominere over muslimerne, var gennem at fjerne Qur'anen (dvs. dens sande forståelse af Islam) fra muslimernes sind. Da de vestlige stater imperialiserede dele af den islamiske verden, satte de sig på uddannelsesinstitutionerne og kontrollerede uddannelsespolitikken, og dermed sørgede de for, at generationer af muslimer blev belært om en vestligstyret udlæggelse af Islam, der var gennemsyret med vestlige ideer, love og værdier, og hvor Islam og politik var to uforenelige størrelser. Islam var snarere en religion, der var tilknyttet de åndelige og individuelle affærer, og den islamiske verden havde behov for de vestlige love og systemer for fremskridtets og oprejsningens skyld. Netop det faktum at Vesten havde rejst sig på basis af religionens adskillelse fra livet og staten og havde opnået fremskridt og oprejsning, og at muslimerne var tilbagestående blev brugt som bevisførelse for, at muslimernes vej frem og oprejsning også skulle ske på basis af sekularismen. Den vestlige personlighed, kultur, historie, miljø og de vestlige opfattelser og de vestlige staters byggelementer blev den nye kilde til, hvad muslimerne fyldte deres hoveder med. Og ikke nok med dette, så blev imperismens grumme ansigt fordrejet til

at være en hjælpende hånd og et stærkt forbillede, som ikke kunne undværes, og Islam blev fordrejet til en sådan grad i muslimernes sind, at det aldrig mere skulle udgøre nogen trussel for Vesten. Tilbage stod en faldefærdig og syg Khilafah-stat, hvis tilintetgørelse kun blev forsinket af imperialisternes indbyrdes stridigheder og kamp om hvem, der skulle tage hvilke områder af den islamiske verden.

Tilintetgørelsen af den islamiske stat efter første verdenskrig var Vestens egentlige motiv bag hele affæren, da ingen kan stå imod en stat, som praktiserer Islam fuldt ud, og hvis befolkning har Islam rodfastet intellektuelt i hjerterne og sindene, da dette skaber en urokkelig overbevisning og uovervindelig styrke. For en sådan stat, vil på ingen tid blive verdens supermagt nr.1, som tidligere i historien ved Islams begyndelse, hvilket Vesten selv erkender. At tilintetgørelsen af Khilafah var Vestens egentlige motiv fremgår af Vestens politik over for den islamiske verden, Islam og muslimerne. Storbritannien var den stat, som rettede det endelige slag mod Khilafah-staten, og bl.a. følgende udtalelser afslører Vestens foragt for og planer mod Khilafah-staten, Islam og muslimerne:

Efter Lausanne-aftalen den 24. juli 1924 meddeler Lord Curzon, den britiske udenrigsminister, i Underhuset: "Situationen er nu således, at Tyrkiet er død og vil aldrig genopstå. Vi har ødelagt dens moralske styrke, kalifatet og Islam."

Før Anden Verdenskrig adresserede den britiske udenrigsminister i en kort meddelelse til den britiske premierminister: "Vi skal gøre en ende på alt, som kan bringe enhver islamisk enhed tilbage blandt muslimernes sønner. Eftersom vi allerede havde succes i at tilintetgøre Khilafah, så må vi sikre, at der aldrig igen vil opstå enhed blandt muslimerne, om den så bliver en intellektuel eller kulturel enhed."

Muslimerne og Islam

Muslimerne er i dag, flere årtier efter Khilafah-statens tilintetgørelse i 1924, begyndt at vågne op og blive bevidste om realiteten af Islam. Pga. Vestens indoktrinering kom flere og flere muslimer grundet uvidenhed og vestlig tankegang til at betragte Islam som en åndelig religion og praktiserede og fulgte de vestlige, kapitalistiske ideer og systemer i stedet. Men i dag er der en voksende overbevisning, tillid og tilknytning til Islam og stræben efter praktisering af dens love og kaldet til en islamisk stat, som er muslimernes og verdens redning fra stater med menneskeskabte systemer.

Muslimerne er gang på gang blevet hårdt såret, krænket og elendiggjort. Først bliver deres islamiske stat tilintetgjort af Vesten, og dens landområder bliver splittet i Sudan, Ægypten, Marokko, Iran, Irak, Syrien, Saudi Arabien, Libanon, Algeriet, Tyrkiet osv. Vestens bescættelse er nu ikke længere militær, men kulturel, politisk og økonomisk gennem dens marionetter af anti-islamske, pro-vestlige ledere i den islamiske verden, der styrer deres lande med de vestlige ideer, grundlove og systemer, som Vesten rodfæstede og efterlod, inden den trak sig tilbage militært, for derved at bevare dens interesser, som primært er at holde Islam nede, samt at udnytte landenes naturråstoffer, hvilket for Vesten var den billigste løsning.

Dernæst etableredes den jødiske stat, Israel, i hjertet af den islamiske verden. Hundredetusinder af muslimer flygtede, andre mejedes ned, og de resterende undertryktes og undertrykkes stadig i dag af det israelske diktatur. Den israelske stat er for muslimerne som en kniv stukket i hjertet, og som har delt den islamiske verden i to dele, da Israel strækker sig fra Middelhavet til Det Røde Hav. Derefter har man indledt klapjagt på muslimerne overalt i verden, hvor muslimerne bliver dræbt, voldtaget, ydmyget, undertrykt, truet, forfulgt, fordrevet,

tortureret, lemlæstet, fængslet eller frataget ejendom mm. som i Kashmir, Palæstina, Bosnien, Kosova, Tjetjenien, Kina, Somalia, Azerbadjan mv. (Listen er lang). Ja selv i de såkaldt muslimske lande, hvor muslimerne udgør majoriteten af befolkningen, lever de i et helvede; landene er prægede af korrupsion, opløsning, bestikkelse, fattigdom, arbejdsløshed, nepotisme, tortur i fængslerne mm.

Dette er blandt de væsentligste årsager til, at muslimerne er begyndt at vågne og søge løsningen i Islam, som de i forvejen var overbeviste om, men som de havde forsømt. Nu har den islamiske bølge rejst sig, og folk vil ud af denne elendige tilstand, de lever under, som de er overbevist om skyldes manglen på en stat, der genopliver og iværksætter hele Islam, hvilket gør genetableringen af Khilafah-staten til muslimernes livsvigtige sag.

Hetzen mod Islam er derfor vokset voldsomt i takt med, at muslimerne vender tilbage til Islam. Vesten frygter Islams tilbagevenden. Kampen mod Islam og muslimerne, som man kalder fanatikere, fordi de ønsker en islamisk stat, tiltager. Man opretter stater som Iran, Saudi Arabien, Pakistan, Afganistan og Sudan, og kalder dem islamiske for at bedøve og inaktivere muslimerne, og der siges til dem: 'Nu har I, hvad I ønskede - en islamisk stat'. Realiteten er, at disse stater ikke er islamiske, fordi de blot har indført og implementeret nogle bestemte islamiske love, og mændene har skæg, og kvinderne bærer slør. Disse stater er ligesom alle andre lande med stor muslimsk befolkning, nemlig marionet-stater for Vesten. Derigennem skaber Vesten desuden et afskyeligt billede af Islam som en terroristisk og barbarisk religion, for at få ikke-muslimer i hele verden til at afsky Islam og holde sig væk fra den; fjendebilleder igen. Vesten er skræmt af den store konvertering til Islam blandt sin egen befolkning, hvilket gør, at den tager sådanne drastiske og dramatiske skridt - 'Islam må aldrig vende tilbage', erklæres direkte og indirekte.

Men siden hetzen mod Islam flere hundreder år tilbage og indtil i dag har muslimerne aldrig forladt Islam og deres antal forøges konstant, gennem nye større generationer og mange konverteringer, trods børnebegrænsnings-politikken og hetzen. Muslimernes antal ligger i dag på 1.2 mia. Hvad er det, der får muslimerne til at holde fast og især det, at flere ikke-muslimer, heriblandt også mange intellektuelle, konverterer til Islam? Se blot på det vestlige samfunds 'frugter':

Det er hærgnet af et kæmpe alkoholforbrug, der er årsagen til de fleste ulykker, samt vold, hærværk, korrupsion, fattigdom, svindel, bedrageri, selvmord, mord, incest, homosexualitet, voldtægt, narkomisbrug, kønssygdomme, tyveri, psykiske komplekser, sex-chikane, børnesex mv. Endnu et bevis på, at mennesket ikke er i stand til at lovgive. Vesten kan ikke behandle for endeligt at fjerne disse katastrofer. Det er derfor ikke underligt, at folk flygter fra denne pestbefængte kultur og søger et andet alternativ. Der er skabt et stort tomrum i folk, og de vender sig mod alt andet end det uacceptable og inhumane kapitalistiske system.

Efter kommunismens fald og bevis på sin uduelighed, findes der nu kun to ideologier tilbage: Kapitalismen og Islam. Ligegyldig hvilken religion man vælger, vil den udelukkende være åndelig og individuel, og den vil ikke have et fuldt livssystem, man udelukkende kan indordne sig efter. Den vil ikke kunne give en praktisk løsning, svar og behandling i alle livsanliggender, og derfor vil den mangle et politisk, økonomisk, rets-, straffe- og socialsystem mv. Alt dette har kristendommen, jødedommen og alle andre religioner intet af, hvilket derfor nødvendiggør, at religionstilhængere adopterer en ideologi som fx. kapitalismen, der sideløbende med religionens åndelige (dvs. ikke-verdslige) aspekter og få individuelle verdslige love indføres i en stat.

Man kan altså aldrig oprette en stat eller et samfund på den rene kristendom eller jødedom, da disse er mangelfulde. Islam

derimod er den eneste verdensanskuelse, der både har en åndelig og politisk side, og som kan praktiseres fuldt ud uden noget fremmedlegeme, der kan skabe kaos. Derfor er der i Islam ingen modsætning og skelnen mellem det åndelige og det jordiske, da begge er fra samme kilde, nemlig Skaberens. Det er derfor forkert at bruge ordet religion i vestlig forståelse om Islam, da religion ikke dækker over et livs- og samfundssystem, samt at religion i vestlig forstand er noget, der ikke bygger på forstanden, men overtro, og netop Islam har et livs- og samfundssystem og bygger på forstanden.

Den sande verdensanskuelse

Det eneste, man skal bruge for at komme frem til den sande verdensanskuelse, er intellektet og ikke følelserne. Dette skyldes, at følelserne er subjektive og kan lede personen til fx. tilbedelse af afguder, som selv er lavet og formet af mennesker, og som hverken skaber noget selv, rører sig, kan beskytte sig selv, hvis man vælter eller ødelægger dem, eller svarer igen, hvis man spørger dem om noget.

Følelser er ligeledes årsagen til, at man har opstillet en række udokumenterede påstande/teorier som kaosteorien, evolutionsteorien og den dialektiske materialisme, for blot at fornægte Guds eksistens eller beskæftige mennesket med at spekulere på det eksisterende materiale, uden at berøre det mest fundamentale emne; hvem er årsagen til og har skabt dette materiale? Udgangspunktet er altså, at man fejlagtigt, udokumenteret, snæversynet og sandhedsafvisende antager, at der ikke eksisterer nogen skabergud, og at materialet altid har eksisteret eller er opstået ud af intet uden årsag.

Man forsøger konstant at sætte tilstedeværelsen af en skabergud uden for billedet. Nogle vil måske påstå, at der findes en gud, som så har skabt alt, men som så har overladt sin skabning til at passe sig selv, om denne skabning så er materialet, som så selv har udviklet sig, eller levende væsner, mennesket, som denne gud ikke har givet nogle retningslinier at følge. Hovmodighed og den blinde efterfølgelse af det omgivende miljø er blandt de vigtigste årsager til denne afvisen af en skaberguds eksistens eller ret til indflydelse.

Følelser er ingen reference til at bekræfte eller afkræfte sandheden af noget. Dette skyldes, at de fleste mennesker føler, at deres overbevisning er sand, samtidig med at folks overbevisninger er modstridende. Den islamiske overbevisning og den ateistiske overbevisning kan ikke begge være sande

samtidigt, da den ene anerkender skaberens eksistens, mens den anden fornægter den, og der kan ikke både eksistere og ikke-eksistere en skaber på samme tid, fordi enten findes der en skaber eller også gør der ikke, ligesom at enten findes solen eller også gør den ikke. Den islamiske verdensanskuelse, kristendommen og jødedommen kan ikke alle være sande samtidigt, fordi der er store fundamentale forskelle mellem dem. Den islamiske ideologi, kapitalismen og kommunismen er alle tre modsætninger; hvordan kan man da sige, at de alle er sandheder. Relativisme mht. tingenes eksistens kan ikke lade sig gøre, fordi kun den ene mening kan være sand. Derfor er man forpligtet til at bruge intellektet, og kun intellektet, hvis man vil frem til den sande verdensanskuelse.

En verdensanskuelse besvarer menneskehedens største og fundamentale spørgsmål om eksistensens oprindelse, livets formål og tilstanden efter døden, hvor hver et menneske, gruppe og samfund indordner deres tilværelse og liv afhængigt af svaret. Grundspørgsmålene er:

- 1.** Hvor kommer jeg fra? dvs. hvem har skabt mig?
- 2.** Hvorfor er jeg her? dvs. hvad er formålet med livet?
- 3.** Hvor skal jeg hen? dvs. hvad skal der ske efter døden?

Den korrekte løsning på disse spørgsmål er den sande verdensanskuelse. Og det første og mest grundlæggende aspekt i denne undersøgelse er, om der eksisterer en skaber !

I det følgende vil der indledes en undersøgelse skridt for skridt i en søgen efter den sande verdensanskuelse, uden at fremsætte teorier og påstande, der ikke kan bevises intellektuelt og rationelt. Vi er altså ikke interesserede i smukke teorier, om de så er videnskabelige, der med stor sandsynlighed lyder rigtige i dag, da de kan være forkerte i morgen. Vi er kun interesserede i fakta, dvs. noget som to forstandige mennesker aldrig har været og vil være i tvivl og uenige om, såsom eksistensen af solen og månen.

Sansningens absolutthed og tingenes eksistens

Tingenes eksistens kan bekræftes på en absolut måde gennem den intellektuelle bedømmelse. Taler vi om tingenes eksistens, så er den intellektuelle bedømmelse absolut og dermed sand, hvis man gennem sanserne kan bekræfte tilstedeværelsen af tingen.

En forvirring omkring tilfælde med 'sansebedrag' har resulteret i den konklusion blandt nogle filosoffer, at man ikke kan stole på sine sanser, og at man dermed alligevel ikke kan være 100 % sikker i sin bekræftelse af tingenes eksistens. Sansning foregår gennem vores fem sanseorganer, hvor et indtryk/impuls af realiteten overføres til hjernen. Hverken fænomener som luftspejlinger, fatamorgana, hallucinationer eller illusionspåstanden er beviser, der kan betvivle, at man gennem sanserne absolut kan bekræfte realitetens/tingens eksistens.

Lægges en blyant i et glas vand, vil blyanten se ud til at være knækket uden at være det. I dette tilfælde er der intet sansebedrag, fordi således er naturlovene og egenskaberne for vand, hvor tingene får et bestemt udseende i bestemte situationer, og dette billede overfører sanseorganerne blot til hjernen, og der er ikke tale om at sanserne fordrejer virkeligheden. Derudover er der i dette tilfælde ikke tale om tingenes eksistens, men om tingenes natur og egenskaber. Så eksistensen af vandet og blyanten er absolut. Mht. tingenes natur og egenskaber kan den intellektuelle bedømmelse godt være forkert og/eller tvivlsom som følge af flere faktorer, herunder sanserne, pga. sansernes begrænsede evner. Et eksempel herpå er, at vores synssans ikke kan sanse atomerne og deres bevægelser, og samtidig ser realiteten (f.eks. et bord) ud til at være bevægelsesløst. Dette eksempel kan bruges til at bekræfte, at man gennem sanserne ikke kan bekræfte alle

tingenes egenskaber på en absolut måde, men ingen kan være i tvivl om, at tingen (bordet) eksisterer, på trods af sansernes begrænsede evner.

Fatamorgana er en form for hallucination, som kan optræde, når hjernen er fuldstændig udkørt. Fænomenet opstår i tilfælde af, at man eksempelvis har befundet sig i en ørken med stærk sol uden mad og drikke i længere tid. Der sker så det, at man begynder at forestille sig ting, som i virkeligheden ikke findes. Dette er heller ikke et bevis på, at man gennem sanserne ikke kan bekræfte tingenes eksistens på en absolut måde, fordi man for det første ikke kan bruge et menneske, som befinder sig i en mental og helbredsmæssig unormal og livstruende situation som bevis, da alle de mennesker, som befinder sig i en normal tilstand, ikke oplever fænomenet. Desuden er det ikke sanserne i sig selv, der er et problem med, fordi det blot er nerver, som overfører impulserne fra realiteten til hjernen, men problemet lå i hjernens tolkning af den overførte realitet. For det andet så er spørgsmålet, hvordan bekræftede den person, der oplevede fatamorganaet, at der var tale om et fatamorgana og ikke en virkelighed? Det gjorde personen jo med selve sanserne. Så hvordan kan man bruge sanserne som et absolut bevis på, at sanserne ikke kan bekræfte eksistensen af realiteten/tingen på en absolut måde? Dette er en modsigelse.

Andre er kommet med den påstand, at alt er en illusion, dvs. at vi lever i en forestillingsverden, hvor vi bilder os selv ind, at alt omkring os eksisterer, dvs. at vi ikke engang kan være sikre på om noget overhovedet findes, og dermed kan vi jo ikke stole på vores sanser. Denne påstand er også falsk, fordi den er en mental indbildning af altings non-eksistens, og så længe man føler og kan mærke smerte, sult, tørst, angst, træthed, lyst, svaghed, styrke, bekymring, behov osv., så betyder det, at noget må findes, for hvordan skulle man føle, hvis man ikke eksisterer. At man bilder sig selv noget ind, forestiller sig noget eller kan overveje dette spørgsmål betyder, at man tænker, og hvis man tænker, så eksisterer man. Og hvordan skulle man

kunne forestille sig, at alt var en illusion, hvis man ikke engang selv eksisterede? Nogle filosoffer brugte samme argumentation, men kom frem til, at det eneste, man med sikkerhed kan vide eksisterer, er én selv, fordi man kan sanse, at man tænker og overvejer noget. Men da man bruger sanserne til at bekræfte sin egen eksistens på en absolut måde, så er alt andet, man sanser, også absolut, fordi man jo bruger de sanser, der bekræftede éns egen eksistens i første omgang.

Konklusionen er derfor, at man kan bekræfte eksistensen af tingene på en absolut måde gennem sanserne, og bekræftelsen er enten, at tingen/realiteten, hvis den kan sanses, eksisterer, eller at den ikke eksisterer, hvis man ikke gennem sanserne kan komme frem til den.

Menneskets forstand har to sanselige opfattelsessfærer:

1. Realiteten, dvs. tilstedeværelsen af noget, såsom et dyr, en sten, en plante, et menneske, en planet, en stjerne osv, som er direkte sanselig.
2. Sanselige spor, der leder til bekræftelsen af en realitet, som selv ikke er direkte sanselig, men hvis eksistens bemærkes og bekræftes gennem en anden realitet, som er direkte sanselig.

Det er ikke påkrævet, at realiteten skal være direkte sanselig, for at man kan bekræfte dens eksistens, så længe man har sanselige spor, der leder til selve realiteten. Tyngdekraften er en realitet, hvis eksistens ingen er i tvivl om, selvom ingen kan sanse selve tyngdekraften direkte. Men vi sanser, at alt bliver tiltrukket af Jorden, og vi har en intellektuel grundregel, der siger, at der til enhver hændelse er noget, der frembringer denne (kausalitetsprincippet). Sammenkædes denne grundregel med at alt bliver tiltrukket af Jorden, bliver resultatet en intellektuel bedømmelse, som siger, at der eksisterer en tyngdekraft, på trods af at vi ikke kan sanse den.

Det samme gør sig gældende, hvis vi betragter et orkanramt område. Selv om vi ikke selv har sanset selve orkanen, kan vi sanse de ødelæggelser (realiteten), som orkanen har forårsaget. Disse ødelæggelser er ikke opstået af sig selv, noget må have forårsaget dette. Derfor kan man intellektuelt og med en absolut bedømmelse konkludere, at der har været en orkan, selv om man ikke har sanset denne.

Tilsvarende er det, hvis man fx. ser en masse fodspor på en gangsti. Den sansede realitet (fodsporene) sammenkobles i en normal hjerne med den intellektuelle grundregel om, at ingenting opstår af sig selv, og udfaldet bliver en absolut og intellektuel bedømmelse på, at der her har gået nogen på stien, selvom man ikke direkte kan sanse den, som har sat fodsporene.

Hvis man derfor skal bekræfte eksistensen af en realitet på en absolut måde, så skal realiteten være sanselig, enten direkte eller indirekte.

Mulighederne for universets oprindelse

Hvis vi ser på mulighederne for universets oprindelse, så har vi følgende muligheder:

- 1.** Universet har en begyndelse og er opstået ud af intet ved en tilfældighed uden nogen årsag
- 2.** Universet har en begyndelse og har skabt sig selv ud af intet
- 3.** Universet har en begyndelse og er skabt af en skaber
- 4.** Universet er evigt

Kun en af ovenstående muligheder kan være rigtig mht. universets oprindelse.

Hvad angår den første mulighed (1), så er den falsk, fordi ingenting kan opstå eller blive til af sig selv, hvilket er sanseligt. Hvis der ikke findes noget, hvordan kan der så opstå noget ud fra denne intethed? Den, der påstår andet, benytter sig ikke af sin intellektuelle dømmekraft, for hvor er den sanselige realitet, som viser, at det kan lade sig gøre, at noget kan opstå ud af intet.

Kaos-teorien, som siger, at alt er opstået lige pludselig ved et tilfælde uden nogen årsag, er blot endnu en påstand, der vil forsøge, at få menneskene til at lukke øjnene for en skaberguds eksistens. Så ifølge Big Bang-teorien skulle universets tilblivelse være et tilfælde, hvor tid, rum og stof fik sin begyndelse og opstod ud af intetheden ved en eksplosion. Hvorledes kan det være, at intetheden kan eksplodere. Den findes jo ikke. Det er sanseligt, at enhver hændelse er afhængig og kræver en forårsager og denne frembringelse kræver en frembringer, for hvis der ikke findes noget, hvorledes skal en ting så opstå?

Det er et sanseligt faktum, at ingenting kan opstå ud af intetheden tilfældigt, hvilket menneskeheden har været og er vidne til i dag. Dette er også bekræftet lige siden, der er blevet skrevet historie, og det modsatte er aldrig blevet sanseligt bevist. Indtræffelsen af en sådan tilfældighed er derfor umulig. Kaos-teorien er altså blot en påstand uden noget sanseligt og rationelt belæg for sin sandhed.

Den anden mulighed (2) er ligeledes falsk, fordi da vil tingen være sin egen skaber og skabning på samme tid.

Derfor er der kun en af to realistiske muligheder tilbage for universets oprindelse. Enten er det evigt eller også er det skabt af noget andet.

Universets afhængighed

Universet er den største realitet, vi kan opfatte. Universets eksistens er absolut, fordi det er sanseligt. At universet ikke er evigt, men skabt af en skaber, er ligeledes absolut. Dette skyldes, at det er absolut, at universet er afhængigt og har behov for andet end sig selv, for universet med alle dets elementer kan ikke gå fra en tilstand til anden tilstand uden en fremmed faktor. At universet er afhængigt af andet end sig selv betyder, at der findes noget før universet, og dermed er universet ikke evigt, for hvis universet var evigt, hvilket betyder, at der ikke findes en anden eksistens før selve universet, men universet er selve den første eksistens og oprindelsen til alt, så ville der ikke være nogen afhængighed til en fremmed faktor, da denne ikke ville eksistere.

- Eksempelvis kan ild ikke brænde et materiale medmindre materialet er brandbart, og hvis materialet ikke er brandbart kan ilden ikke sætte det i flammer. Derfor er ilden afhængig af det brandbare materiale for at kunne brænde, fordi den ikke selvstændigt kan sætte hvad som helst i flammer.
- Nogle former for syrer kan ætse nogle bestemte stoffer, mens de ikke kan ætse andre. Derfor er disse syrer afhængige af ætsbare stoffer for at kunne ætse, fordi de ikke selvstændigt kan ætse hvad som helst.
- Nogle grundstoffer kan reagere med bestemte grundstoffer (ex. H [hydrogen] og O [oxygen] som kan danne H₂O [vand], mens de ikke kan gøre det med andre grundstoffer (ex. ædelgasserne såsom He [helium] og Ne [neon])). Derfor er disse grundstoffer afhængige af en for dem reaktionsdygtige grundstoffer for at kunne reagere, fordi de ikke selvstændigt kan reagere hvad som helst.
- Livet er afhængigt af andet end sig selv, såsom vand og luft og af et legeme for at kunne eksistere.

- Mennesket er afhængigt af livet og føde osv.

Og alt i hele universet er på samme måde afhængig af en fremmed faktor for at kunne gå fra en tilstand til en anden.

Ser vi på universet som helhed, så ligger universets afhængighed i, at universet har brug for et system for at kunne bevæge sig fra en tilstand til en anden. Universet består af en samling himmellegemer (planeter, måner og stjerner), og hvert himmellegeme følger et bestemt og fastlagt system, såsom en bestemt rotation og banebevægelse, som det ikke kan ændre eller bryde ud af. Dette system er enten en del af himmellegemet, eller en af himmellegemets egenskaber eller også er systemet et særskilt element, der er adskilt fra universet, som universet er afhængig af som en fremmed faktor for at kunne gå fra tilstand til tilstand. Andre muligheder er der ikke.

- At systemet skulle være en del af himmellegemet er ukorrekt, fordi himmellegemet følger en bestemt bane, som den ikke kan bryde ud af, og banen er en vej, som er forskellig fra selve det fysiske himmellegeme. Systemet, som styrer himmellegemet, og som himmellegemet bevæger sig i henhold til, består ikke kun af selve bevægelsen, men af himmellegemets bevægelse i en bestemt bane. Derfor kan systemet ikke være en del af himmellegemet. Desuden er selve bevægelsen ikke en del af himmellegemet, men det er himmellegemets handling, og derfor er systemet ikke en del af himmellegemet.
- At systemet skulle være en egenskab ved himmellegemet er ligeledes ukorrekt, fordi systemet ikke udelukkende er himmellegemets bevægelse og gang, men det er himmellegemets gang i en bestemt bane. Så det drejer sig ikke blot om selve bevægelsen og gangen, men om bevægelsen og gangen på en bestemt og

uforanderlig måde. Det er nemlig ikke ligesom, at synet er en egenskab i øjet, men at synsevnen i øjet kun sker på en bestemt måde og under bestemte forhold. Det samme gør sig gældende ved vandets forandring til damp, som kun sker under bestemte forhold, som at der skal en bestemt mængde varme til, før at vandet begynder at fordampe. Pointen her er ikke himmellegemets gang, øjets syn eller vandets forandring, men pointen er himmellegemets bevægelse og gang i en bestemt bane, øjets syn under bestemte forhold og vandets forandring til damp ved en bestemt mængde varme. Denne tilstand, som er påtvunget himmellegemet, øjet og vandet, er selve systemet. Selv hvis bevægelse er en egenskab ved himmellegemet, så er selve bevægelsen og gangen på en bestemt måde og under bestemte forhold og omstændigheder ikke en egenskab ved himmellegemet, for ellers ville det være himmellegemets egenskab at kunne organisere sin egen gang og bevægelse, og da ville himmellegemet kunne organisere og danne et andet system, hvis organiseringen var en egenskab i himmellegemet. Realiteten viser os dog, at himmellegemet ikke selv er i stand til at organisere og ændre systemet, og derfor er det underlagt og påtvunget systemet, fordi alle himmellegemer følger faste systemer, som de ikke kan bryde ud af, og derfor er himmellegemerne underlagt disse systemer.

- Derfor er systemet hverken en del af eller en egenskab i himmellegemet, men et andet element end selve himmellegemet, og derfor er universet afhængigt af systemet for at kunne fungere og virke, som det gør, og universet kan ikke bryde ud af dette system.

At et element i sin opførelse er afhængigt af noget andet for at kunne fungere og virke på en bestemt måde, dvs. er blevet pålagt og underlagt et system, så vil det indforstået også være

afhængigt af andet for at være til, fordi hvis elementet ikke selv kan frembringe systemet, så må noget andet have gjort det, fordi systemet ikke kan opstå af sig selv, og derved måtte der før elementet eksistere noget andet med skaber-egenskaber, som har frembragt selve elementet og systemet og pålagt dette system over elementet. Og hvis man er afhængigt af noget andet for at være til og eksistere, så kan man ikke være evig, og så må dette andet eksistere før, og derved vil man have en begyndelse og vil derfor være skabt. Derfor er hele universet ikke evigt, fordi det er afhængigt af noget, som har pålagt og underlagt universet faste systemer, og derfor er universet skabt af en skaber.

At universet er afhængigt betyder, at det er skabt, fordi idet det er afhængigt, så har det indforstået ingen evne til at frembringe og skabe noget ud af intet, dvs. ingen evne til at frembringe den ting, som universet er afhængigt af, og derfor er universet ikke en skaber, men denne skaber må være noget andet end universet, og som har gjort universet afhængigt. Da universet ikke er Skaberen, kan det kun være en skabning, fordi enten er man en skaber, eller også er man en skabning, og en tredje mulighed findes ikke, da vi lige har bekræftet skabeshændelsen.

Desuden kan det element (her universet), som er afhængigt af noget andet, ikke være evigt, fordi det evige ikke er afhængigt af noget, da det evige eksisterede før alt andet, og ingenting eksisterede før det evige. Derfor er universet ikke evigt, men skabt af en skaber.

Da vi har bekræftet, at universet er skabt, så indbefatter det også, at mennesket, livet, dyrene, planterne og alt, hvad der findes i universet er skabt.

Mulighederne for Skaberens oprindelse

Denne skaber er enten:

1. opstået ud af intetheden, eller
2. har skabt sig selv, eller
3. er skabt af en anden, eller
4. evig.

At skaberen skulle være opstået ud af intethed eller have skabt sig selv er falsk, som tidligere opklaret.

At skaberen er skabt af en anden er ligeledes falsk, fordi i dette tilfælde vil skaberen være en skabning, og man kan ikke både være en skaber og en skabning. En skaber er et væsen, som har egenskaben til at kunne frembringe og skabe noget ud af intet, og en skabning er noget, som ikke har denne egenskab, fordi ellers kunne den skabe de ting, den var afhængig af, og dermed vil den være uafhængig. Så man kan ikke både være en skaber og en skabning, da det er to modsætninger.

Derfor er skaberen evig, uden nogen begyndelse. Opstiller vi mulighederne for hvem den evige skaber kan være, finder vi tre muligheder:

1. Naturen.
2. Materialet.
3. Allah.

Naturens afhængighed

Man kunne fristes til at sige: Samlingen af tingene i universet og det system, der indretter disse i en bestemt orden, kunne jo

fuldkommengøre hinanden og dermed være uafhængige tilsammen!

Denne påstand er falsk, fordi tingenes bestemte indretning, såsom at det præcist tager et år for Jorden at cirkulere rundt om solen en omgang, kommer ikke alene fra systemet, fordi uden tilstedeværelsen af tingene, som bliver indrettet, vil der ikke være noget system.

Tilsvarende kommer den bestemte indretning heller ikke fra tingene, fordi at tingene findes, skaber ikke automatisk og uundgåeligt et system, og eksistensen af tingene får ikke tingene til selv at indrette sig selv uden en, der indretter dem.

Ligeledes kommer den bestemte indretning af tingene ikke fra samlingen af tingene og systemet, fordi tingenes bestemte indretning og opførsel udelukkende sker ifølge en bestemt tilstand, som både systemet og tingene er underlagt. Så denne bestemte tilstand for systemet og tingene er det, der giver den bestemte indretning. Derfor er den bestemte tilstand tvunget over systemet og tingene og indretningen sker kun ifølge denne bestemte tilstand.

Da denne bestemte tilstand, hverken kommer fra tingene, systemet eller samlingen af tingene og systemet, så må den komme fra et fremmed element. Derfor er naturen, som består af tingene og systemet, der indretter disse ting, afhængig af noget andet end sig selv, et fremmed element.

Materialets afhængighed

Kommunisterne påstod, at alt hvad der findes i denne eksistens, ikke er andet end materiale, men blot i forskellige former og tilstande, og at dette materiale ikke er afhængigt af andet end sig selv, da det fuldkommengører sig selv, og dermed er det evigt.

Denne påstand er falsk, fordi hvis man går ud fra, at alle tingene er den samme grundsubstans, nemlig materiale, og at materiale A er afhængig af materiale B og materiale B er afhængig af materiale C og materiale C er afhængig af materiale A osv., så er disse materials afhængighed af hinanden et bevis på, at hvert enkelt af dem ikke er evigt. At materialerne fuldkommengør hinanden og dækker hinandens behov, sker ikke på en fuldstændig måde, men sker ifølge en bestemt orden og indretning, og fuldkommengørelsen kan ikke ske uden om denne bestemte indretning, som er blevet påtvunget materialerne. Derfor er alle materialerne afhængige af noget andet end sig selv, nemlig afhængig af den, der har påtvunget denne bestemte indretning over materialerne.

Eksempel: Kommunisterne siger, at varme er et materiale og vand er et materiale, og for at vand kan blive til damp, så har vandet brug for varme, og dermed påstår de, at materialet ikke har brug for andet end materiale, for at materialet kan ændre sig til en anden form for materiale.

Men virkeligheden viser det modsatte. For at vand skal forandre sig til damp, så har vandet brug for en varme med en bestemt temperatur, og ikke bare varme. Varmen er en ting, og det at varmen kun kan påvirke vandet, så det damper, ved en bestemt temperatur, er en anden ting. Det at varmen kun kan påvirke vandet ved en bestemt temperatur og det at vandet kun kan blive påvirket af varmen ved en bestemt temperatur, betyder at denne bestemte indretning ikke kommer fra vandet, for ellers kunne det lade sig påvirke, som og når det ville, og det betyder, at denne bestemte indretning heller ikke kommer fra varmen, for ellers kunne den påvirke, som og når den ville. Dvs. at denne bestemte orden og indretning ikke kommer fra materialet. Derfor er materialet afhængig af den, der har fastlagt denne bestemte orden for materialet, så det kan påvirke hinanden eller blive påvirket af hinanden. Da materialet

er afhængig af andet end sig selv, så er materialet ikke evigt, fordi den evige ikke er afhængig af nogen eller noget.

Desuden har materialet ingen skaberegenskaber og kan derfor ikke være den evige, da den evige er hævet over at have begrænsede evner og at være indrettet ifølge en bestemt og fastlagt orden, og dermed skal have skaberegenskaber. Og da materialet ikke er en skaber, så har den en begyndelse og er dermed en skabning.

Således er skaberen hverken materialet eller naturen, men Allah ﷻ.

Så uanset hvad vi sanser i denne eksistens, så er det et spor og et bevis på eksistensen af denne skaber, da alt i denne eksistens er afhængigt og dermed ikke evigt, men skabt, og derfor må der være en evig skaber, der skabte denne eksistens ud af intet.

Skaberens enhed

Hvis det antages, at der findes to skabere til denne eksistens, så har vi følgende muligheder i tilfælde af en indbyrdes uenighed, hvor den ene ønsker at give liv til en krop, mens den anden ønsker en livløs krop – eller hvis den ene ønsker at bevæge et legeme, mens den anden ønsker legemets stilstand:

1. Enten sker begge de to skaberes vilje
2. Eller også sker ingen af de to skaberes vilje
3. Eller også sker kun den ene skabers vilje

Den første mulighed er udelukket, fordi et legeme ikke både kan være levende og livløst, eller være i bevægelse og stilstand samtidigt, da det er en modsætning.

Den anden mulighed kan heller ikke lade sig gøre, da legemet enten skal være i bevægelse eller stilstand, eller være levende eller livløst. Derudover hvis de ikke kan gennemføre deres vilje, vil de begge være afmægtige og være afhængige af nogen, som har givet dem disse begrænsede egenskaber, og dermed kan de ikke være evige og skabere, men skabninger.

Derfor er det kun den enes vilje, der kan trænge igennem. Så den, der ikke kan få sin vilje gennemført, er afmægtig og begrænset i sine evner og er afhængig af den anden for at kunne skabe noget, og dermed kan der ikke være mere end en skaber.

Det andet tilfælde er, at de altid er enige. Det er forkert at komme med denne påstand uden først at se på mulighederne. Hvis den ene ikke kan skabe uden at være enig med den anden først, så er denne afmægtig og afhængig og kan således ikke være skaber. Og hvis den ene kan skabe uden at være enig med den anden først, så er den anden afmægtig og svag, fordi dennes indflydelse over den andens skabelsessevne og skabelse vil være begrænset.

Dette kan også formuleres på en anden måde. Hvis de fuldkomne egenskaber som almægtighed og uafhængighed og skabelsessevne er fordelt blandt dem i 50 % og 50 %, så kan ingen af dem være evige, da de er afhængige af nogen, som har underlagt dem denne bestemte procent.

Hvis de begge er 100 % fuldkomne, så er der følgende muligheder. Hvis den ene ikke kan tilintetgøre den anden, så er denne afmægtig og har begrænsede evner, og er dermed ikke evig, da denne er afhængig af nogen, som har givet denne disse begrænsede egenskaber. Og hvis den ene godt kan tilintetgøre den anden, så er den anden afmægtig og svag.

Behovet for sendebud

Den islamiske 'aqida (verdensanskuelse) er et veldefineret sæt af ideer om eksistensen af mennesket, livet og universet. Denne 'aqida behandler den første og mest fundamentale ide, som leder mennesket til en specifik vej med hensyn til livets anliggender. F.eks. er det essentielt, at denne 'aqida bliver adopteret gennem en oplyst og intellektuel undersøgelse af menneskets liv, og at den ikke adopteres gennem efterligning eller overfladisk tænkning. Den intellektuelle adoptering af denne 'aqida forsikrer en rodfastet verdensanskuelse, der gør menneskets liv produktivt og progressivt.

En vej, som mennesket ikke vil afvige fra.

Ser man på situationen, som den muslimske 'aqida befinder sig i, vil man dog finde, at produktiviteten og det progressive, som forventes af en hel nation, der adopterer den islamiske 'aqida, tydeligt er fraværende. Desuden indikerer de ideer og tanker, som ummah gennem tiderne har adopteret, tilstedeværelsen (i ummahs tankegang) af en overflod af ideer, der er i modstrid med fundamentene i den islamiske 'aqida. Blandt disse ideer er bid'ah (alle tanker og handlinger som ikke har kilde i de islamiske lovgivningskilder), som bliver præsenteret i sufi-kulturen, adopteringen af maslaha (interesse), sekularisme, patriotisme og nationalisme mv., som modstrider shari'ah-teksterne.

Ved studering af historien før opståelsen af disse falske ideer, kan vi finde en ummah, som ikke kun var progressiv, men styrede og tog vare om hele menneskeheden i alle livets affærer, som i sahabahs tid og de første generationer herefter. Derfor er vore dage uduelige til at leve et progressivt liv som en ummah, og det er en del af konsekvensen af vor afvigelse fra den islamiske 'aqida. Dette skulle tvinge os til at omvurdere vejen, hvorpå vi har adopteret vores 'aqida, for at

genopbygge 'aqida på sunde og intellektuelle beviser. Vi skal derefter rense vores tanker for ideer, som er bygget på efterligning eller på tvivl.

En af de fundamentale ideer i den islamiske 'aqida, er Muhammad ﷺ, som er Allahs Sendebud. Alle muslimer tror på denne ide, men der er mange muslimer, som fejler i forståelsen af ideen, som er en forudsætning for at tro på Muhammad ﷺ, nemlig ideen om at tro på behovet for sendebud. Uden at vide, hvor essentielt det er for menneskeheden at have en profet fra Allah, får os til at miste synet omkring den store værdi, ideen tillægges i Islams budskab. Derfor præsenterer vi følgende de vigtigste beviser på behovet for sendebud og illustrerer herved, virkningen ideen har på måden, hvorpå Islam bliver adopteret af folk.

Ved en studering af de mange kulturer og samfund, som har eksisteret gennem menneskets historie, ser man, at ideen om tilbedelse af noget har været tilstede hos menneskeheden, lige siden man begyndte at nedskrive historie. Samfund fra alle dele af verden har, som en del af deres kultur, opbygget en ærbødighed for nogen eller noget. Tilstedeværelsen af denne opførsel i samfund indikerer, uden at tage hensyn til tid eller sted, at tilbedelse er en instinktiv adfærd hos mennesket. Det er en del af menneskets natur at se op til noget andet end sig selv, som har en indflydelse på ens skæbne. Derudover er tilbedelse et instinkt, som ikke kan undertrykkes permanent.

Som et eksempel på ovenstående, kunne man under det kommunistiske Rusland ikke dyrke nogen form for religion. Religion blev bandlyst, og folket havde ikke andre måder at tilfredsstille religiøsitetens instinkt, undtagen ved at vise deres ærbødighed over for Lenin, Stalin og endda også det kommunistiske parti. Men efter sammenbruddet af kommunismen opstod der en hurtig og stor efterspørgsel på kirker og andre symboler fra den kristne arv. Man begyndte at genopbygge kirker kort efter bandlysningen blev ophævet i

Rusland. Dette er en indikation på, at religiøsitetens instinkt er så stærkt hos mennesket, at selv efter 70 års kommunistisk bandlysning og undertrykkelse ikke kunne fjerne instinktet fra mennesket. Man skal derfor indse at religiøsitetens instinkt er en magtfuld kraft, som skubber og driver mennesket til at adoptere specifikke ideer og ritualer, som er midlerne, hvorpå man tilfredsstiller dette instinkt.

Hvis dette instinktlige behov for tilbedelse er bygget på en intellektuel og oplysende tanke, vil man nå frem til, at det eneste, som er værd at tilbede, er Skaberens, Allah ﷻ. Det er fordi, Allah ﷻ er skaberens af mennesket, og som skabte religiøsitetens instinkt i mennesket, og som har evnen til at påvirke menneskets skæbne. Derfor er det alene Allah ﷻ, der skal tilbedes. Dette er selvfølgelig grundfundamentet for den islamiske 'aqida. Men spørgsmålet, som melder sig af denne konklusion, er, hvordan skal man tilbede Allah ﷻ?

Angående dette, skal det forstås, at forholdet er mellem mennesket og Allah ﷻ. Alle forhold skal defineres og opklares, idet definitionen bliver fundamentet for forholdet. Hvis forholdet mellem mennesket og Allah ﷻ ikke bliver defineret, vil der ikke være nogen form for mekanisme til at tilfredsstille religiøsitetens instinkt. Derfor er det nødvendigt at definere instinktet. Og det store spørgsmål er, hvordan skal man definere forholdet mellem mennesket og Allah ﷻ! Ved at reflektere over denne sag, når man frem til følgende muligheder:

Enten afgøres dette forhold af det enkelte individ, menneskenes konsensus eller af skaberens Allah ﷻ.

Ved at oprette et forhold til Skaberens, skal man, som ved alle forhold, have viden om alle dele i forholdet. Mht. Allah ﷻ kan man ikke tilegne sig meget viden om Ham ﷻ ved brugen af intellektet, foruden intellektuel overbevisning om skaberens eksistens, enhed, suverænitæt og enkelte andre egenskaber. Mennesket kan derfor på ingen måder konstatere, hvordan

Skaberen skal helliggøres og tilbedes. Det er ikke muligt at bruge intellektet, om hvad Allah ﷻ kan lide eller ikke kan lide, eller at tale om ideen om at lide eller ikke at lide vedrørende Allah ﷻ. Det er fordi, Allah ﷻ er ubegrænset og ligger over og uden for vores opfattelses- og forståelsesrammer, og at forudsætte, hvordan Allah ﷻ skal tilbedes, er ikke andet end spekulation, som ikke er baseret på realiteten. Derfor kan mennesket alene ikke bestemme, hvordan man skal tilbede Allah ﷻ. Hvis det var, at hver enkelt person tilbeder Allah ﷻ ifølge sin egen tænkning, vil det ende med konflikter i samfundet. Den ene person vil eksempelvis konstruere idoler for at tilbede Allah ﷻ, og en anden persons ide vil være at destruere alle idoler. Siden tilbedelse er et instinkt, som skal tilfredsstilles, vil begge individer stræbe efter at udføre deres tilbedelse, og det uundgåelige resultat vil være en heftig kamp mellem folket. Desuden vil kriteriet for den enkeltes tilbedelse være klart subjektivt, og det vil ikke være muligt at løse denne konflikt ved accept af den enes dominans over den anden.

Kortfattet vil resultatet, af at lade mennesket selv etablere forholdet til Skaberen, være falske ideer om tilbedelsen, men de vil også kæmpe mod hinanden for de falske ideers skyld. Derfor vil det være ukorrekt at tilfredsstille religiøsitetens instinkt i overensstemmelse med individets egen tænkning.

Den anden mulighed er, at tilbedelsesmåden sker gennem individernes enstemmighed. Dette er allerede blevet tilbagevist, og mennesket har ikke nok viden om Allah ﷻ til at etablere et forhold. Dette gælder for den enkelte person og desuden for samlingen af individer. Så selvom alle mennesker enes om en specifik måde for tilbedelse af Allah ﷻ, er der intet rationelt grundlag for at tro, at denne form for tilbedelse er korrekt. Herudover vil tanken i sig selv om enstemmighed være svag og ubestemt. Det vil være nødvendigt at overskue alle individers holdning, adoptere de ideer, som er mest præsenteret og overbevise alle til at adoptere ideerne som deres standard, hvilket i realiteten er umuligt. Derfor vil det ikke være muligt at

tilbede Allah ﷻ ved at adoptere en tanke på basis af menneskers enstemmighed.

Den endelige mulighed er, at Skaberen selv skal bestemme for mennesket, hvordan og hvorledes Han ﷻ skal tilbedes, idet Allah ﷻ er skaberen af mennesket og har anbragt religiøsitsinstinktet i mennesket. Han ﷻ er den eneste, som ved, hvordan dette instinkt skal tilfredsstilles på den bedste måde. Desuden er Allah ﷻ den eneste, som har viden omkring, hvilken pligt mennesket har over for Ham ﷻ. Derfor er den eneste mulighed, for at tilfredsstillere religiøsitsinstinktet på den rigtige måde, at basere det på et budskab fra Skaberen. Men en åbenbaring bliver ikke sendt til alle og enhver person. Samtidig kan nogle påstå at have modtaget en åbenbaring. Faktummet er, at meget få mennesker i historien har påstået at have fået en åbenbaring.

Derfor har mennesket brug for sendebud for at instruere mennesket i, hvordan Allah ﷻ skal tilbedes og klargøre den virkelige implementering af denne tilbedelse.

Desuden kan man se, at åbenbaringen ikke kan komme på et individuelt grundlag, idet mennesket har opbygget så mange forskellige former for tilbedelse. Derfor må åbenbaring komme til menneskeheden gennem specifikke individer udvalgt af Allah ﷻ som sendebud. Sendebud skal ikke kun viderebringe budskabet til menneskeheden, men også forklare og demonstrere den praktiske metode for tilbedelsen af Allah ﷻ. Dette er nødvendigt, således at religiøsitsinstinktet bliver tilfredsstillet gennem praktiske handlinger, om end det er at recitere ord eller lave visse ritualer. Derfor har menneskeheden brug for sendebud for at instruere folk, i hvordan Allah ﷻ skal tilbedes og for at demonstrere den rigtige måde for tilbedelse.

Derudover er der andre beviser på behovet for sendebud, som også opstår fra en studering af menneskets liv. Menneskers natur indebærer et socialt behov. Mennesker, der lever i et

samfund, etablerer forhold mellem hinanden. Disse forhold bliver sat i gang med henblik på tilfredsstillelse af menneskets behov og instinkter. Derfor etablerer vi økonomiske forhold mellem hinanden, for at opnå en profit og tilfredsstille vores overlevelsesinstinkt. Vi gifter os og får børn for det instinktive behov og/eller for at bevare den menneskelige art. Sammen med dette er der mange andre aktiviteter i samfundet, som alle skal tilfredsstilles på den rigtige måde, for at mennesket skal leve i fred og ro. Derfor er målet for ethvert samfund at tilfredsstille hvert menneskes behov og instinkter. Da disse behov og instinkter bliver tilfredsstillet gennem forhold, er det essentielt, at disse forhold indgås på den korrekte måde.

Forholdene i ethvert samfund er bestemt af systemet, som bliver implementeret i samfundet. Dette system kan enten være et produkt af menneskelig tænkning eller være fra menneskets skaber. Hvis man ser historisk på de menneskeopfundne systemer, kan man se, at de alle har været uduelige, partiske, modsigende, overfladiske og ændrer sig i forhold til tid og sted. Derfor har mennesket aldrig produceret et perfekt og universelt system, som er i stand til at etablere det korrekte forhold, som tilfredsstiller alle behov og instinkter hos et hvert individ til alle tider. Vi finder snarere systemer, som fører til tilfredshed hos få mennesker på bekostning af majoriteten.

I de moderne kapitalistiske samfund er der klare eksempler på sådanne resultater af de menneskeskabte systemer. Velhavende lande som USA og Storbritannien har kæledyr, som er soigneret, bispiste og er beskyttet i overdådige paladser, mens hundrede af tusinder af nationens egne borgere lever i papkasser, spiser af restauranternes skraldespande og har ingen mulighed for medicinbehandling. Ydermere er realiteten af menneskeskabte systemer, at løsninger, som de påtvinger folk for at løse et problem, skaber flere problemer end, der var i forvejen. Den sidste budgetkrise i USA er et klassisk eksempel på dette. Den kapitalistiske økonomi indebærer, at der altid vil være fattigdom blandt en del af samfundets borgere. For at

udligne dette problem, blev tanken om det sociale sikkerhedsnet dannet. Men i dag ser vi, at disse lappeløsninger har ført til en opståen af velhavende klasser, forsikringsbedrageri og en enorm gæld. Alt dette er blevet samfundets største problem, og der bliver fokuseret på dette i den såkaldte budgetkrise. Derfor er det umuligt for mennesket at etablere et system for dem selv, som fuldstændigt behandler og tilfredsstiller hele folkets instinkter og behov.

Den eneste måde, hvorpå mennesket kan leve i forhold til det korrekte og produktive system, er, hvis systemet kommer fra Skaberen Allah ﷻ. Allah ﷻ, som er skaberen, har fuldstændig viden om det gode og det onde og hvad, der frembringer lykke og katastrofe. Han ﷻ har viden om fortid, nutid og fremtid. Han ﷻ skabte mennesket og kender dets natur; hvad der vil tilfredsstille det, og hvad der vil gøre det ulykkeligt og elendigt. Desuden er Allah ﷻ den eneste, som er i stand til at nedfælde et system, som henvender sig til alle mennesker, beskytter menneskets ret og giver mennesket visse ansvar, som det er i stand til at opfylde. Derfor er Allah ﷻ den eneste, som skal forsyne mennesket med det system, som kan organisere samfund og tilfredsstille menneskets behov og instinkter. Dette system er dog kommet til menneskeheden som et budskab fra Skaberen. Det er ikke noget, som opstår lige pludselig i samfundet, så samfundet begynder at fungere med det samme. Studering af realiteten i dag er nok til at forstå pointen. Derfor har mennesket brug for et sendebud fra Allah ﷻ, som skal etablere de rigtige forhold iblandt dem, og som skal bringe dem budskabet og instruere dem i implementeringen af dette.

Derfor har mennesket brug for et sendebud fra Allah for at etablere et rigtigt forhold imellem dem, og som skal bringe dem budskabet og instruere dem i dets implementering.

Det tredje bevis for behovet for sendebud er bygget på forståelsen af, at vi alle er skabt af Allah ﷻ, og derfor er vi alle lige. Derfor burde ingen person være suveræn over den anden,

og ingen skal være slave for den anden. Faktisk er Allah ﷻ den eneste suveræne, og menneskene skal være slaver for Ham ﷻ alene. Men hvis vi accepterer ideen om, at mennesket skal lovgive for sig selv i dette liv, begynder vi at sætte nogle personer suveræne over de andre. Men filosofferne i den vestlige kultur diskuterer, at selvom Gud er den suveræne, har Han givet mennesket muligheden for at lovgive. Derfor strides de om, at det er naturligt for mennesket at lovgive og prøve at opdage "Guds lov".

Menneskets evne til at lovgive er dog ikke en speciel egenskab, som det er udstyret med. Snarere er det blot en udvidelse af evnen til at tænke. Tænkning kræver at mennesket fælder en dom over realiteten, og så snart mennesket bedømmer på forholdene i samfundet for at disse bedømmelser implementeres i samfundet, bliver det til lovgiver. Derfor er evnen til at lovgive kun en af funktionerne i tænkningen. Desuden vil det ikke betyde, når man har kapacitet til at udføre en handling, at man har tilladelse til at udføre denne handling. Som eksempel kan man ikke, fordi man har hænder og er i stand til at røre og tage ting, tage andres ting, som ikke tilhører en selv. Man skal have tilladelse fra ejeren af tingen for at røre eller tage tingen. Derfor kræver det et bevis for denne tilladelse fra Skaberens for at bruge menneskets hjerne til at lovgive på Skaberens vegne. Tilladelsen skal komme som et budskab fra Skaberens. De vestlige filosoffer kan ikke gøre fordring på noget autentisk budskab fra Allah ﷻ, som giver dem denne tilladelse. Derfor er påstanden om, at mennesket skal lovgive på vegne af Allah ﷻ, et forsøg på at overtage Allahs ﷻ suverænitet.

Selv hvis mennesket fik tilladelse til at lovgive, vil det kun være dem, der har magt og rigdom, der ville komme til at styre masserne ved at opbygge en offentlig opinion. Derfor vil det kun være de rige og magtfulde, som tager beslutninger for resten af samfundet om, hvordan de skal leve, hvad der er ret og uret, godt og ondt, moralsk og umoralsk. Resultatet af dette

vil være, at majoriteten af folket vil blive slaver for denne lille elite. Dette var tilfældet, da kirken i Europa påstod suverænitæt for gejstligheden og regerede folket med deres egne menneskeskabte lovgivning. Konsekvenserne var, at folk blev slaver for kirken og til den grad, at de kun fik lov til at tæmke på den måde, som præsterne ville have det, som tilfældet var med videnskabsmænd som Galileo. Det samme gjorde sig gældende i de kapitalistiske samfund, som opstod i Europa efter kirkens opløsning som en politisk eksistens, hvor nogle personer gjorde sig til suveræne over andre. De gjorde dette under demokratiets ansigtsmaske og frembragte et endnu større og magtfuldt slaveri. Under demokrati har folket illusioner om frihed, men i virkeligheden er de underlagt at leve ifølge en lov, som er formet af en lille del af folket, valgt til deres poster med hjælp fra de rige og magtfulde i samfundet.

Dette er den naturlige konsekvens ved at prøve at overtage Allahs suverænitæt. Derfor må mennesket, hvis mennesket vil være fri for at leve under andres slaveri, anerkende Allah ﷻ som den absolut suveræne af dem alle, og den eneste lovgiver for dem. Hvis Allah ﷻ skal være Lovgiveren, har vi brug for sendebud fra Ham ﷻ, som giver folket lovgivningen. Loven, som kommer fra Allah ﷻ, er ikke påvirket af en gruppe eller anden, men er den eneste, som er henvendt med lighed og retfærdighed til alle mennesker. Derfor realiseres den rigtige betydning af frihed kun, når vi anerkender behovet for sendebud fra Allah, foreviser deres sandhed, når de kommer, og følger dem helhertet, med viden om at underkaste sig fuldstændigt til Skaberen af mennesket og universet, Allah ﷻ.

Brugen af disse beviser for at rekonstruere vores forståelse af, hvorfor vi har brug for Muhammad ﷺ som et sendebud for at retlede os, er en principiel vigtighed som position i den rene islamiske 'aqida. Uheldigvis er der mange muslimer i dag, som ved grundig studering gør sig til talsmænd for ideer, som i bund og grund modstrider anerkendelsen af Islam. Som eksempel herpå er der nogle muslimer, der påstår, at Islam ikke kom med

et fuldkomment system til et samfund, men snarere kom med generelle regler og lod det være op til mennesket at regere, som det ville. Desuden er der nogle muslimer, der mener, at de islamiske strafferegler er forældede, og at det islamiske forbud mod riba er upraktisk. Disse påstande hentyder til, at Islams budskab ikke er fuldkomment og ikke kan bruges til alle tider og steder. Dette er et argument, som ikke-muslimer vil komme med, men at muslimer kommer med ideer bygget på dette argument, afspejler den svage forståelse de har for den islamiske 'aqida. Hvis vi tror på, at menneskeskabte systemer er ufuldkomne, og at mennesket ikke selv ved, hvordan man skal tilbede Allah ﷻ, og at den eneste måde, hvorpå mennesket kan blive fri på, er at opfatte Allah ﷻ som den absolut Suveræne, ville det være umuligt at favorisere vores egne personlige meninger frem for ordrene fra åbenbaringen.

Derfor er alle de forhenværende ideer om benægtelsen af behovet for sendebud i bund og grund fejlagtige og falske. Hvis vi grundlægger vores verdensanskuelse på dette behov på den oplysende og intellektuelle måde, gennem de ovennævnte beviser, vil vi være i stand til at beskytte os selv fra disse og lignende afvigende ideer, som får mennesket til at prioritere menneskeskabte love frem for åbenbaringen. At have et budskab fra skaberen er en nødvendighed, og muslimer er beærede ved at følge det sidste Sendebud Muhammad ﷺ, hvis budskab en dag vil dominere over alle de menneskeskabte systemer.

For at grundfæste forståelsen af behovet for sendebud, forlanger den islamiske 'aqida at have en afgørende tro på Muhammads ﷺ profetskab. Dette kan kun opbygges gennem undersøgelsen af miraklet, som Muhammad ﷺ kom med, nemlig Qur'anen. For at tro på, at Qur'anen er et mirakel, kræves et bevis.

Qur'anen

Den islamiske 'aqida er en rationel verdensanskuelse, som præsenterer en korrekt og omfattende løsning til menneskeheden's fundamentale spørgsmål. At forstå denne 'aqidas rationelle grundlag er obligatorisk for enhver muslim. Hvis en muslim ikke har gjort de intellektuelle overvejelser omkring sin 'aqida, viser det sig, at personen kun følger en formodning og ikke har rodfæstet overbevisning, dvs. iman, i sit sind og tryghed i sit hjerte angående Islams sandhed.

En essentiel del af den islamiske 'aqida er, at Muhammad ﷺ er Allah's ﷻ sendebud. Det er den anden sandhed, vi bevidner, efter at have bevidnet eksistensen, enheden og suveræniteten af Allah ﷻ. At erkende et bestemt menneske som Allahs ﷻ sendebud har en dyb indflydelse på vores liv. Dette betyder nemlig, at hvad enten dette sendebud informerer os, skal vi godtage, selvom det kan overskride vores sansevner. Ydermere betyder dette, at vi opfatter hans påbud og forbud som åbenbaringer fra Alverdens Skaber, og en nødvendig følge heraf bliver total lydighed. Omtalte er rettigheder, som ikke kan tildeles hvem som helst, men er derimod alene forbeholdt Allahs sendebud og ikke dem, som påberåber sig denne status ved hjælp af falske påstande, vildledende folk bort fra den sande retledning fra Allah ﷻ. Alle Allahs ﷻ profeter og sendebud påviste deres sandfærdighed ved at præsentere beviser fra Allah ﷻ. Disse beviser udgjorde mirakler, der ophævede naturlove, som hele menneskeheden gennem tvang er underkastet. Ydermere var disse mirakler uefterlignelige og hermed et markant bevis for pålideligheden af de profeter, som udsendtes til de respektive folk. Enhver profet var i besiddelse af evnen til at kunne udføre mirakler relateret til hvad, der var almindeligt i henhold til tiden og stedet, desuden aktuelt under pågældendes tilstedeværelse.

Eksempelvis var magi og trolddom meget almindeligt og udbredt blandt folk på Musa ﷺ's tid. Troldmændenes arbejde var at skabe illusioner med hensigten om at tiltrække folk til at tro på noget, som slet ikke skete, og som var modsigende til de faktiske forhold såsom, ifølge folks indbildning, at omdanne en stok til en slange. Da folk så sansede, at Musa ﷺ udførte et mirakel, idet han i virkeligheden omdannede en stok til en slange, der oven i købet afslørede troldmændenes trolddom, var det først og fremmest troldmændene, der indså det usædvanlige og opfattede miraklet i denne handling, hvilket medførte deres erkendelse af Allahs hjælpende hånd i dette, og den naturlige følge heraf var, at de erkendte eksistensen, enheden og suveræniteten af Allah ﷻ.

Det samme gjorde sig gældende på 'Isas (Jesus') ﷺ tid. Kunsten om at helbrede var vidt spredt, og mange mennesker udøvede denne praksis med henblik på at helbrede de udbredte sygdomme som blindhed og spedalskhed. Da folk så sansede, at Isa ﷺ var i stand til at helbrede de blinde og spedalske uden brug af medicin eller kirurgiske procedurer, indså folk det usædvanlige i hans adfærd, og tillige opfattede de forskellen mellem Isas fremgangsmåde og lægernes. Resultatet var, at de bevidnede det mirakuløse i disse handlinger, der udmundede i deres erkendelse af Allahs eksistens, enhed og suverænitet, og yderligere erkendte de, at 'Isa ﷺ var Allahs Sendebud på basis af det sanselige bevis, som fremlagdes for dem.

Da Muhammad ﷺ kaldte araberne i Mekka til at bevidne, at han var Allahs sidste sendebud, præsenterede han også et sanseligt og krystalklart bevis for folket. Dette fremtrædende bevis tydeliggjorde sandfærdigheden i hans udtalelser. Ligesom Musa's ﷺ folk var umådelige dygtige i den illusionelle trolddom og 'Isas ﷺ folk i kunsten om at helbrede, besad araberne på Muhammads ﷺ tid en eminent evne og fortræffelig kapacitet i håndteringen af højt og prisværdigt arabisk sprog. De havde opnået højdepunktet og tilbagelagt de fjerneste og yderste

grænser i brugen af den arabiske litteratur. Desforuden besad de tusindvis af vers fra den mest veltalte poesi i den arabiske traditions historie, produceret gennem generationer af de største digtere.

Som en følge heraf tildelte Allah ﷻ Sit sendebud, Muhammad ﷺ, et mirakel, som udfordrede dem i det mest værdisatte og højstprioriterede aspekt af den arabiske tradition, nemlig litteraturen. Miraklet, der henvises til, er veltalenheden og retorikken i Qur'anen, som er Allahs ﷻ tale til Muhammad ﷺ, der er overleveret til os i overensstemmelse med den oprindelige tekst, dvs. i Qur'anens originale form. I modsætning til andre sendebuds budskaber og mirakler er Muhammads ﷺ budskab et universelt og evig gyldigt budskab henvendt til hele menneskeheden, uanset tid og sted.

Dette faktum skyldes, at Muhammad's ﷺ mirakel, Qur'anen, er et permanent mirakel, der selv i dag, trods Muhammad ﷺ er fortid, stadig udgør et krystalklart og sanseligt bevis på, at Muhammad ﷺ er Allahs Sendebud.

At opnå intellektuel overbevisning vedrørende at Qur'anen er fra Allah ﷻ, endvidere angående det at Muhammad ﷺ er Allahs sendebud, kan virkeliggøres via en af de tre nedenstående fremgangsmåder:

- 1.** Ved at lytte opmærksomt og koncentreret til Qur'anen, opfatte dens veltalenhed, stil og indhold for derefter at konkludere og bevidne, at Qur'anens tale er fra Allah, idet mennesket slet ikke kan være kilde til dens usædvanlige og enestående realitet.
- 2.** Ved at gennemføre en nøje og oplysende undersøgelse af argumenterne for Qur'anens mulige kilder.
- 3.** Ved et omfattende studie af den islamiske ideologi, desuden sammenligne den med øvrige ideologier, og som naturlig

medfølge heraf erkende, at det islamiske budskab simpelthen ikke er et menneskeligt produkt.

At opfatte den mirakuløse Qur'an

Qur'anen er en bog på arabisk. Dens veltalenhed og indhold udgør dens mirakel. Enhver, der opmærksomt og koncentreret lytter til den, endvidere opfatter dens mening, er bevidst om, at det ikke er en menneskelig tale. Ganske enkelt fordi stilen og måden, hvorpå den udtrykker sig, er væsentlig forskellig fra alle værker, mennesket nogensinde har produceret. Det er hverken poesi (digtekunst) eller prosa (ligefrem tale- og skrivemåde), men en unik tale udarbejdet i den arabiske litteraturs historie. Den indeholder en systematisk diskussion med relation til menneskelige behov, problemer, spørgsmål og holdninger, der har relevans, uafhængigt af tid og sted.

Men dog kan det at nyde og smage på Qur'anens mirakuløse natur baseret på dens veltalenhed og stil kun opnås af dem, der er stærkt velbevandrede i den arabiske litteratur. Dette skyldes, at Qur'anen er udtalt på arabisk, og at forstå Qur'anens enestående natur forudsætter, at man kan sammenligne den med andre arabiske værker. Det kræver dyb forståelse og kyndighed i det arabiske sprog, grammatik og kendskab til det klassiske arabiske sprog og litteratur. At kunne tale arabisk er ikke tilstrækkeligt i dette tilfælde. Til og med skal man læse mere og mere af den arabiske litteratur for dermed at udvikle en smag, så man bliver i stand til at nyde Qur'anen. Dette vil resultere i, at man trods en varig læsning af Qur'anen aldrig vil finde den kedelig eller opleve den gentagende. Trods ovennævnte er det muligt for den, der taler lidt eller intet arabisk, at værdsætte nogle aspekter af Qur'anens veltalenhed gennem en dyb studering af Qur'anens kapitler og vers. Nedenfor præsenterer vi få eksempler på Qur'anens stil og veltalenhed til dem, der ikke har tilstrækkeligt kendskab til og

viden om det arabiske sprog, så de kan få et glimt af og en smagsprøve på Qur'anens mirakel.

1. I surat Al-Ma'idah siger Allah ﷻ:

“O I troende, fasthold jeres aftaler. Kreaturer (kameler, køer, geder og får) er tilladt jer, med undtagelse af det, som forelæses jer. Det er ikke tilladt at jage, medens I er i Ihram. Allah dømmes (lovgiver), som Han vil” (OQM. Al-Maidah 1)

Imam Shawkani siger vedrørende dette vers: “Dette vers har en veltalenhed, der svækker menneskehedens styrke og gør dem svage. Det indbefatter veltalenhed og adskillige love. Nogle af disse love er:

- A)** En (omfattende) befaling om at fuldføre kontrakter,
- B)** En (generel) tilladelse af kreaturer
- C)** En erklæring om en forefindelse af en undtagelse fra denne tilladelse,
- D)** Et forbud mod jagt for den person, der er i Ihram og
- E)** Tilladelse til jagt i tilfælde af, at man ikke er i ihram-tilstand.

Imam Shawkani beretter også: “At studerende hos filosofen Alkindus spurgte ham en dag: ‘O vise mand, hvad med at producere noget for os på niveau med Qur'anen. Som respons svarede han dem: Jo, jeg er i stand til at imitere dele af den. Derefter holdt han sig væk fra dem i mange dage for at producere noget, der kunne sammenlignes med Qur'anen. Derefter vendte han tilbage til dem og sagde: “Ved Allah,

hverken jeg eller nogen andre kan præstere dette. Jeg åbnede bogen (Qur'anen), og det første, jeg fandt, var surah Al-Ma'idah. Da jeg læste den fandt jeg ud af, at Qur'anen omtaler at fuldføre kontrakter og fordømmer at overtræde kontrakter, så giver den en generel tilladelse til at spise kreaturer, og derefter nævnes et undtaget forbud om at spise ting, nævnt andre steder i Qur'anen, og derefter omtaler endnu en undtagelse fra generel-reglen (jagt under ihram). Ingen vil være i stand til at producere noget lignende". (Berettet i Shawkanis Tafseer)

Hvis et menneske prøvede at udtrykke så mange tanker i ét vers, som kun omfatter få linier, ville det enten være ude af stand til at vedligeholde sprogets veltalenhed, eller også ville læseren få et indtryk og en følelse af, at der bliver kastet for mange tanker i hovedet på vedkommende på én gang. Dog fører det at læse verset på arabisk ikke læseren til at føle, at dette vers er tungt og tørt i stilen, trods det høje indhold.

2. Med hensyn til Musa's ﷺ historie siger Allah ﷻ:

"Og vi inspirerede Musas mor sigende: Am ham, men når du frygter for ham, så sæt ham i floden (Nilen), og frygt ikke og sørg ikke, thi Vi vil bringe ham tilbage til dig og gøre ham til en af sendebudene" [OQM. Al-Qasas 7]

I denne ene aya fra surat Al-Qasas fortæller Allah ﷻ os to nyheder, to påbud, to forbud og to glædelige efterretninger; alt sammen uden at det går ud over den lethed, som verset kan reciteres med. Altså er verset let at recitere og binder ikke tungen, som man kunne forvente i tilfælde af, at der var tale

om et menneske, der prøver at udtrykke så mange tanker indskrænket til så få ord. Allah ﷻ siger:

“Og der blev sagt (efter de vantro druknede): “O jord, slug dit vand, og o himmel, hold dit vand. Vandet sank, og sagen var afgjort, og skibet satte sig fast på Judi-bjerget, hvorefter der blev sagt: Bort med det uretskafne folk” [OQM. Hud 44]

Dette Qur'an-vers omtaler Nuhs tid. I dette ene vers, som kun indeholder 17 ord, har Allah ﷻ berettet hele begivenheden vedrørende floden til os. Det fortæller os, at jorden var fyldt med vand og skyerne var ovenpå. Så beordrede Allah ﷻ jorden til at lade vandet flyde bort fra landet og ind i havet og floder. Så imødekom jorden og skyerne denne befaling, så landet ikke var oversvømmet længere, og Nuhs ﷻ skib kom dernæst til at hvile på et bjerg. Så informerer Allah ﷻ os, at Nuhs folk blev frelst fra de uretskafne, og at disse uretskafne blev tilintetgjort. Alle disse tanker er kun udtrykt i et vers, uden tøven i den enestående veltalenhed og stil i Qur'anen. Det er faktisk berettet, at da Ibn Muqaffa', en mand betalt af nogle arabere for at producere noget lignende Qur'anen, hørte dette vers blive reciteret af en person, opgav han og underkastede sig Qur'anens unikke veltalenhed.

3. Det er ofte blevet sagt, at et billede siger tusinde ord. Når det kommer til Qur'anen beskriver Allah ﷻ ved brug af meget få ord en kampscene, på sådan en måde at læseren ville være i stand til at visualisere, ikke kun et øjebliksbillede, men hele kampforløbet. Allah ﷻ siger:

.

“Ved de, der stormer frem i en gevaldig fart, som slår mægtige gnister af ild fra sig, som angriber ved daggry og efterlader et spor af støvskyer og trænger ind i midten af fjendens hær” [OQM. Al-‘Adijat 1]

4. Her fortæller Allah ﷻ os om hestenes energi i detaljer, da de fnøs i deres forventning om kamp, og gnister kom pga. sammenstødene mellem deres trampen og stenene på jorden i deres voldsomme angreb på fjenden.

Bagtæppet er det første lys ved daggry, og taktikken er at overrumple fjenden. Støvet samler sig bag dem, da en stor flok raser tværs over ørkenens sand, og hestene udviser total lydighed til deres herre, idet de rider ind i fjendens rækker, frygtløse og disciplinerede. Veltalenheden, hvormed Qur’anen omtaler dette, er enestående. Der er kun brugt ti ord til at beskrive hele scenen i Qur’anen, men en omfattende forklaring af deres betydning på arabisk eller et andet sprog vil kræve flere sider.

Dette var kun få eksempler på den mirakuløse stil i Qur’anen, og dens evne til at udtrykke adskillige meninger med meget få ord, uden at det går ud over Qur’anens veltalenhed. Det er derfor ikke underligt, at enhver arabisk digter, muslim eller ikke-muslim, ville lære Qur’anen udenad eller vedblive med at læse den. Ydermere er Qur’anens veltalenhed så enestående, at selv om man ikke forstår dens betydning, eller i det hele taget kender det arabiske sprog, ville vedkommende ved at lytte nøje og opmærksomt til den, opfatte at det er en unik tekst og værdsætte dens skønhed. Ligesom Qur’anens sproglige stil, besidder indholdet også en mirakuløs natur. Qur’anen taler til os om så mange fænomener i livet, som ikke var kendt i Muhammads ﷺ tid. Som tilføjelse kunne Muhammad ﷺ ikke selv producere en tekst, som dækker så store og brede områder som astronomi, geologi, embryologi (fosterlære), botanik,

entomologi (insektaelære), historie og endvidere sociale, økonomiske, straffemæssige og politiske principper.

Nogle eksempler på Qur'anens omtale af specifikke emner er præsenteret her:

1. Allah ﷻ siger:

“Og efter det, bredte Han jorden ud (eller formede den som et æg)” [OQM. Al-Naziat 30]

I dette Qur'an-vers brugte Allah ﷻ ordet 'Dahaha', hvilket ifølge arabisk sprog både kan betyde udvidede, udbredte eller formede som et æg, dog ikke som en sfære (kugle). På dette tidspunkt havde ingen set jorden fra rummet til at kunne fastlægge, at den ikke var flad eller bare til at vide, at den ikke var en perfekt sfære. Som supplement er det beundringsværdigt at understrege, at uanset hvordan man oversætter ordet 'Dahaha', giver det en perfekt mening. Araberne i profetens tid forstod, at jorden var bredt ud, og det er præcis, hvad de så, da de kiggede ud i horisonten, hvilket naturligvis stadig gør sig gældende i dag. Som tilføjelse ved vi, at jorden er en globus, men ikke en perfekt kugleformet sfære, hvilket stadig stemmer med meningen. Ydermere, hvis en person ser på jorden fra jordoverfladen, vil han erfare, at den er bredt ud, og hvis han ser på den fra rummet, vil den se ud som et æg.

Dette er et bevis på præcisionen i de tanker, som Qur'anen præsenterer, og endvidere et bevis på Qur'anens relevans for hele menneskeheden, uanset deres niveau af viden. Imam Razi siger følgende vedr. dette vers i hans tafseer: “Det er velkendt, at jorden er en globus, hvilket har kilde i hans forståelse af ordet 'Dahaha' i omtalte vers. Spørgsmålet er, hvor fik Muhammad ﷺ denne information fra, når ingen før ham havde ytret en ide af denne karat?”

2. Allah ﷻ siger i Surat Al-Nahl:

“Han skabte hestene, mulddyrene og æslerne, så I kan ride på dem, og som pynt, og Han skaber, hvad I ikke ved” [OQM. Al-Nahl 8]

I dette vers informerer Allah ﷻ os om de forskellige transportmidler, som Han ﷻ har skabt for os, desuden med det faktum, at mennesket kan lide disse ting. Allah ﷻ siger ydermere, at Han også skaber ting, vi ikke har kendskab til. Hvis Qur'anen var fra Muhammad ﷺ, ville det ikke give nogen mening at sige dette, idet han aldrig kunne kende til andre transportmidler end dyr og skibe, som Allah ﷻ omtaler i andre vers. Han ville heller ikke have nogen basis for at forvente opståen af nogle nye former for transportmidler. Vi ved jo, at nye transportmidler såsom cykel, bil eller fly ikke var opfundet før flere århundreder senere. Når Allah ﷻ informerer os, at han har skabt andre transportmidler, som vi endnu ikke kender, må vi erkende det faktum, at de nuværende transportmidler er et resultat af Allahs nåde.

Allah ﷻ fortæller os om andre ting såsom fosterudviklingen, som mennesket gennemgår i livmoderen. Beskrivelsen af denne proces er fuldstændig til punkt og prikke i overensstemmelse med hvad, der foregår i livmoderen, som videnskabsmænd forklarer, og som står nedskrevet i medicinske tekstbøger. En berømt embryolog, Moore, kommenterer, i sin bog om embryologi, den bemærkningsværdige og præcise beskrivelse, som Qur'anen indbefatter vedrørende udviklingen af zygoten (den befrugtede ægcelle).

I alle disse eksempler er det mirakuløse aspekt ikke kun indholdet, men også selve måden de er præsenteret og formuleret på. Den er dyb nok for videnskabsmænd og andre

intellektuelle, for at de kan værdsætte og fæste sig til, og dog simpel nok for en beduin, der levede for 1400 år siden, til at forstå og bemærke dens veltalenhed.

Det er Qur'anens mirakel, en tale fra Alverdens Skaber, Allah ﷻ, hvilket udgør det ubestridelige bevis for, at Muhammad ﷺ er Allahs Sendebud.

En nøje undersøgelse af Qur'anens kilde

En anden måde, hvorigennem man kan påvise at Qur'anen er fra Allah, er at undersøge Qur'anens mulige kilder og fastlægge hvilke af disse kilder, der kunne producere sådan en tale. Muhammad ﷺ påstod, at Qur'anen er fra Allah ﷻ. Dette giver os to muligheder. Enten er Muhammad ﷺ:

1. En løgner, og derfor er Qur'anen enten fra ham selv eller fra en af araberne; eller
2. sandfærdig, og Qur'anen er dermed fra Allah ﷻ, hvorfor vi må anerkende Muhammad ﷺ som Allahs ﷻ Sendebud.

De, der påstår at Muhammad ﷺ eller en af araberne har produceret Qur'anen, har ingen beviser for at kunne påvise deres påstand. Først og fremmest, hvis en af araberne foruden Muhammad ﷺ skulle have produceret Qur'anen, hvem er det så? Ydermere, gad vide, hvor han/hun er blevet af? Hvorfor er hans/hendes navn ikke blevet nævnt i historien? Mon man har overset ham/hende? Hvordan kommunikerede vedkommende med Muhammad ﷺ? Det er veldokumenteret, at åbenbaringen kom til Muhammad ﷺ under særdeles forskellige omstændigheder og på forskellige tidspunkter. Den kunne forekomme i hans hjem, på slagmarken eller i moskeen, ved rejse og på andre tider og steder. Hvordan skulle en eller nogle, som indtil nu ikke er kendt af nogen, kunne kommunikere med Muhammad ﷺ i alle disse hændelser, uden nogen overhovedet har kunnet bevidne det? Særdeles bemærknings- og beundringsværdigt!!!

Altså er ideen om, at en araber skulle producere Qur'anen, kort og godt, irrationel og desuden en falsk og vildledende påstand, der på ingen måde kan bevises, men som tværtimod står i total kontrast til virkeligheden. Ovenikøbet er det for alle velkendt, at ingen araber var egnet til at kunne overvinde

Qur'anens markante og konkretiserede udfordring mht. at producere noget lignende. Allah ﷻ siger:

“Hvis I er i tvivl om det, som Vi har nedsendt (Qur'anen) til vores tjener (Muhammad), så producér blot ét kapitel lig den og bring (endda) alle jeres vidner (af hjælpere og støttere til dette formål) foruden Allah, hvis I da er sandfærdige.” [OQM. Al-Baqarah 23]

Hvis en araber havde produceret noget, der var på niveau med Qur'anen, så kan man forvente, at han allerede var blevet berømt blandt folk. Folk ville være bekendt med hans stil. Andre måtte forventes at studere hos ham eller være udlært af ham. Det mindste man kan forvente er, at de der blev oplært af ham og studerede hos ham, burde være i stand til at genkende Qur'anens stil som værende hans stil. De burde desuden være i stand til at producere noget lignende, da alle menneskelige produkter kan efterlignes og ydermere overgås i kvalitet af andre.

Det var dog ikke tilfældet. Det er et veletableret historisk faktum, at Qur'anen blev åbenbaret gennem 23 år. Mange af dens kapitler blev ikke åbenbaret som totale kapitler på en gang, men over en periode, der strækker sig over flere måneder og endda år. Nogle kapitler indeholdt vers, som var åbenbaret på fuldstændig andre tidspunkter end resten af kapitlet, og disse vers blev sammenflettet i disse kapitler uden at afbryde strømmen eller veltalenheden i kapitlet. Det vil være det samme som at præstere et mesterværk af en novelle ved at skrive en side eller paragraf hist og pist, her og der, hvilket er en umulig bedrift for mennesket uanset niveauet af genialitet. Tværtimod har menneskelig tale og skrift det kendetegn, at den forbedrer sig med tiden. En persons stil bliver efterhånden bedre

og mere veltalende. Men vi erfarer, at Qur'anen opretholder den samme herlige stil hele vejen igennem.

Dog kan tonen i Qur'anen variere fra det ene kapitel til det andet, men ingen kan vove at påstå, at det sidste komplette kapitel (kapitlet Al-Nasr) er mere eller mindre veltalende end de første få vers, der blev åbenbaret af kapitlet, Al-'Alaq, det første kapitel.

Altså kan Qur'anen hverken være fra araberne eller noget som helst andet menneske. Nogle mennesker kan for at flygte fra det endelige resultat vove at påstå, at Qur'anen er fra jinn eller Satan. Her er det vigtigt at understrege, at selve det at anerkende eksistensen af væsener af denne karat, ikke kan lade sig gøre uden at bekræfte, at Qur'anen er fra Allah ﷻ, der netop via Qur'anen informerer os om disses eksistens. Så den absolutte viden om disse væseners eksistens findes kun i Qur'anen, der er Allahs ord som grundet fuldkommenhedens egenskaber ikke lyver ejheller tager fejl.

Vi kan ejheller tro på eksistensen af disse væsener med udgangspunkt i Evangeliet eller Torahen, da disse bøger forlængst har mistet deres pålidelighed mht. at kunne udgøre en reference eller til at kunne være skaberens budskab, grundet radikale ændringer fra adskillige forfattere og ikke destomindre manglen på bevismateriale for at kunne bevidne, at disse stammer fra Allah ﷻ. Alene Qur'anens erklæring og intet andet gør, at vi bevidner, at Evangeliet og Torahen engang udgjorde bøger, der indeholdt Allahs budskab.

Qur'anen kan heller ikke være fra Muhammad ﷺ, da også han er en af araberne. Han var også kendt for at være analfabet. Han havde aldrig fået undervisning i at læse eller skrive. Ergo kunne han ikke have produceret en tale, der er al arabisk litteratur overlegen, omend i fortiden eller nutiden, i stil og veltalenhed.

Et andet bevis for at drage denne absolut sande konklusion, er at der faktisk er tusindvis af hadith-beretninger (Profetens udtalelser, handlinger og anerkendelser), der inkluderer Muhammads tale. Men disse er ikke mirakuløse. Stilen, der gør sig gældende i disse af Muhammads hadith, minder om og bærer præg af menneskelig tale til den grad, at det ikke er muligt at skelne mellem en tale formuleret af Muhammad ﷺ og en af hans samtidige, hvis det ikke var for beretningskæden, der via beretningsmændene henviser talen til Muhammad ﷺ.

Udover dette faktum ville en kort sammenligning mellem et hvilket som helst vers og hadith føre os til den konklusion, at der er en markant forskel mellem disse, og at de i henhold til stil på ingen måder ligner hinanden, trods den kendsgerning at Muhammad ﷺ på samme tid reciterede begge typer tekster. Uanset hvor meget og hvor effektivt et menneske prøver på at mangfoldiggøre sin stil, vil man altid kunne finde fællespunkter og ligheder mellem vedkommendes taler, simpelthen fordi talen er en uadskillelig del af denne. At dette ikke gør sig gældende mellem Qur'anen og Muhammads ﷺ hadith tydeliggør den kendsgerning, at Qur'anen slet ikke er fra Muhammad ﷺ.

Men lad os for de naives skyld i teorien alligevel antage den påstand, at Qur'anen er fra Muhammad ﷺ; hvorfor skulle han så producere et vers, der faktisk truede ham og endda i sådan en brutal form, ligesom dette hvori Allah ﷻ siger:

“Dette er sandelig ikke en digters tale, hvor fjern er I dog fra den sande tro; ej heller er det en spåmands tale, hvor lidt er det dog I tænker! Dette er visselig en tale nedsendt fra Alverdens Herre. Hvis han

(Muhammad) havde opdigtet noget og henvist det til Os (Allah), ville Vi have grebet ham i højre hånd og så have skåret hans hjertepulsåre over, og ingen af jer kunne have holdt (Vores straf) borte fra ham"
[OQM. Al-Haqqah 41- 47]

Og hvorfor ville Profeten ﷺ med vilje sætte sig selv i en situation, som faktisk truede hans troværdighed i de vantros øjne, ligesom episoden relateret til kapitlet Al-Kahf. Profeten ﷺ havde som respons på en udfordring fra nogle vanthro lovet dem svar den næste dag med forventning om, at Allah ﷻ ville nedsende svar til deres spørgsmål til den fastsatte tid, uden at betinge det med insha' Allah (hvis Allah vil). Resultatet var, at Allah ikke nedsendte åbenbaring i 15 nætter, hvilket de vanthro i Makkah udnyttede til at sprede falske og dårlige nyheder. Disse vanthro gik rundt og kontaktede folk og sagde til dem: Muhammad lovede at besvare vores spørgsmål den næste dag, til trods for der er gået 15 nætter uden svar endnu.

Muhammad ﷺ blev herefter meget ked af, at åbenbaringen blev udskudt og kunne knap nok udholde disse tunge anklager fra de vanthro, som var rettet imod hans troværdighed. Derefter blev åbenbaringen nedsendt af Allah ﷻ, indbefattende en kritik af Muhammad ﷺ pga. hans sørgmodighed og fordi han ﷺ ikke betingede sin tale med insha' Allah, og desuden svar på de vantros tre spørgsmål. Allah siger:

"(O Muhammad) Lad vær med at sige: Jeg vil gøre det i morgen om noget som helst uden at betinge det med insha' Allah (hvis Allah vil), og ihukom din Herre når du glemmer og sig: Måtte min Herre vejlede mig nærmere til sandheden end dette"
[OQM. Al-Kahf 23-24]

Allah ﷻ har også bebrejdet Muhammad ﷺ for andre ting, såsom at vende sig bort fra en blind mand, som spurgte om Islam. Her blev profeten ﷺ advaret for hans forkerte prioritering, da han foretrak at kalde en magtfuld vantro til Islam frem for at kultivere en blind muslim, tillige da han lovede at forlade nogle tilladte ting med henblik på at tilfredstille sine koner. Ingen af disse nævnte sager og adskillige af unævnte ville give nogen som helst mening for ham, hvis han ﷺ selv var i gang med at producere Qur'anen og narre folket. Qur'anen er også kommet med mange erklæringer og ultimatummer, som for Muhammad ﷺ ville være risikabelt at producere, idet de kunne nedbryde hele hans budskab. Eksempelvis kan der nævnes Qur'an-kapitlet Tabbat, hvori Allah fordømte Abu Lahab og hans kone og forudsagde, at de vil ende i jahannam (helvede).

I dette vers lover Qur'anen, at Abu Lahab og hans kone aldrig vil erkende Islams sandhed. Hvordan kunne Muhammad ﷺ vide det? Hvordan kunne han vide, at Abu Lahab ikke ville erklære sig som muslim i form af en hykler, så folk ville tro, at Qur'anen tog fejl. Hvis Muhammad ﷺ skulle forventes at producere et vers af denne karat, burde det være om andre fjender, fjender som Abu Sufyan, der igennem hele Mekka-perioden var lige så fjendsk og hadefuld mod Islam og Muhammad ﷺ som Abu Lahab. Dog åbenbarede Allah, den Alvidende ﷻ, ikke sådanne vers, fordi kun Han vidste, at Abu Sufyan i fremtiden ville blive muslim. Ingen andre end Allah ﷻ kunne med sikkerhed vide, at Abu Lahab var for arrogant og hovmodig til at erkende Islams sandhed omend det skulle være for at vildlede folk.

Ligeledes kom Qur'anen med mange andre forudsigelser, såsom persernes nederlag til romerne og Muhammads tilbagevenden til Mekka som byens leder og endvidere, at folk ville konvertere til Islam i massevis og gruppevis efter denne begivenhed, som naturligvis alle hændte som forudsagt. Det er umuligt, at Muhammad kunne havde vidst, at romerne og perserne ville have en krig inden for 3-9 års mellemrum, som

verset konkretiserer, og bare det at romerne ville vinde efter, at de tabte sidste slag. Hvordan kunne Muhammad ﷺ vide, at han ville leve længe nok til at vende tilbage til Mekka og ovenikøbet, at han ville få succes med at besejre Quraish? Hvis bare en af alle disse profetier viste sig ikke at være sand, ville hele det islamiske budskab være opløst, i uorden og desuden afsvækket.

Disse beviser bekræfter, for de forstandige, at Qur'anen umuligt kunne være produceret af Muhammad ﷺ, endvidere heller ikke af noget som helst andet menneske eller folkeslag, idet at den er fuld af viden og visdom, der gør den ophøjet og hæver den over menneskelig kapacitet.

Derfor kan det aldrig påstås, at Muhammad ﷺ er en løgner, men tværtimod kun absolut konkluderes, at Muhammad ﷺ er Allahs sendebud til hele menneskeheden, påvist gennem bekræftelsen af, at Qur'anen er et mirakel fra Allah, og at det var Muhammad den åbenbarede til, som så meddelte den videre til menneskeheden. Allah siger:

“Undersøger de ikke Qur'anen. Er der mon slået lås på deres forstande” [OQM.Muhammad:24]

Islam sammenlignet med andre ideologier

Det er velkendt blandt muslimer som ikke-muslimer, at Islam er en ideologi (verdensanskuelse og livssystem). Det er et omfattende livsmønster, som organiserer alle menneskets affærer i livet, samfundet og staten.

Det er indlysende, at Muhammad ﷺ var den første, der bragte en ideologi til menneskeheden. En studering af ideologiernes historiske opståen i Vesten demonstrerer, at det tog mange århundreder og ideer fra tænkere og ydelser fra mange grupper for at danne ideologier som kapitalismen og kommunismen. Disse ideologier opstod næsten 1100 år efter Islam. John Lockes "Two Treatises of Government" blev skrevet i det 17. århundrede, men man formåede ikke at implementere disse ideer indtil nær slutningen af det 18. århundrede. Tillige skulle der mange filosoffer til såsom: Locke, Russo, Adam Smith og andre, for at kunne udvikle den teoretiske ramme for den kapitalistiske ideologi. Efter den teoretiske ramme af disse ideologier var grundlagt, tog det endnu et århundrede for dem at blive etableret i praksis i form af national-stater, som implementerede disse ideologier. I løbet af tiden har disse ideologier udviklet sig ved at adoptere nye ideer og kassere de gamle.

Hvis man så anskuer den islamiske ideologi, dens oprindelse, dens etablering, dens præstationer og dens systemer og sammenligner den med de vestlige ideologier, der er produkter af menneskelig tænkning, vil man nemt komme frem til den konklusion, at den islamiske ideologi umuligt kan være opstået fra menneskets tænkning. Først og fremmest kom Islam til menneskeheden gennem én person, Muhammad ﷺ. Islam opstod med hans bestræbelser, og han begyndte at bringe dens ideer først til araberne, som han boede sammen med, og senere til hele menneskeheden. De ideer han bragte var i skarp kontrast med den daværende situation, og modstanden imod

hans kald var brutal. Dog var hans bestræbelser succesrige, og efter 13 år var han i stand til at etablere den islamiske ideologi i form af en stat og implementere Islams livssystem. Hans præstationer går dog meget længere end dette.

Ni år efter etableringen af den islamiske stat var hele Den Arabiske Halvø underkastet Islam, og den muslimske hær stod ved grænserne til Romerriget og Perserriget. Ved Muhammads død, 10 år efter etableringen af staten, og kun 23 år efter han begyndte at kalde folket til Islam, var den islamiske ideologi komplet. Hvorimodens de andre ideologier har udviklet sig gennem tiden ved hjælp af mange tænkere og politikere, har Islam beholdt sin originale form indtil i dag, 1400 år senere. Islam er stadig i stand til at løse alle problemer, et samfund oplever på en relevant og praktisk måde. Den islamiske ideologi, med dens originale kilder, fortsætter med at fungere som basis for behandlingen af nye problemer, som forekommer i et samfund, selvom de vilkår, som mennesker lever under, ændrer sig.

Islam blev ikke kun bragt af en mand. Den blev også etableret af ham, og den formåede at overvinde to supermagter i verden inden for kort tid efter dens etablering, og den er stadig relevant og praktisk i dag, uden at der hverken er tilføjet eller fratrukket den noget. Disse er egenskaber, som umuligt kan besiddes af menneskeskabte ideologier, hvilket kapitalismens og kommunismens historie bevidner. Menneskeskabte systemer er, grundet deres naturlige utilstrækkelighed, konstant reformeret for at opretholde dem som anvendelige. Alle disse faktorer beviser uden tvivl, at Islam stammer fra en mægtig suverænitet frem for det begrænsede og mangelfulde menneske, nemlig Alverdens Herre, Allah ﷻ.

Konklusion

Dette er beviserne, som markant afgør, at Qur'anen er Skaberens ord. De appellerer til intellektet, som alle mennesker besidder. Overbevisningen om Qur'anen som et mirakel leder os til at bekræfte sandfærdigheden af Muhammad ﷺ som en

profet og sendebud, og den naturlige medfølge er total lydighed til sendebudenes mester, Muhammad ﷺ. Allah ﷻ siger:

“Sig (o Muhammad): O mennesker jeg er Allahs sendebud til jer alle” [OQM. Al-'Araf:158]

Universaliteten af ideologien Islam

Den islamiske verdensanskuelse

Da alle religioner er baseret på overtro og ikke på intellektet, og da de ikke indeholder et altomfattende livssystem, der både behandler samfundet, individet, staten og de internationale forhold, men er opslugt af moral og religiøse ritualer og cermonier, er alle religioner udelukket fra denne intellektuelle debat.

Debatten indbefatter kun ideologier, der har evnen til at udgøre grundlaget for livet med deres verdensanskuelser, samt kapaciteten til organisering af alle livets affærer via dets livssystem. Med andre ord er debatten lagt op mellem Islam og kapitalismen.

At en ideologi er universel kan konkluderes, hvis den opfylder de to nedenstående krav:

- 1.** At ideologiens verdensanskuelse er baseret på menneskets forstand, dvs de universelle intellektuelle regler.
- 2.** At ideologiens livssystem anerkender, behandler og organiserer menneskets instinkter og organiske behov, og hverken undertrykker eller frigør disse.

Hvad angår den islamiske verdensanskuelse, så kan enhver se, at den taler og henvender sig til menneskets intellektuelle evner i hundreder af Qur'an-vers, som aldrig tager udgangspunkt i forudbestemte metafysiske trosartikler, som man blindt skal underkaste sig til, men tværtimod kalder disse vers ethvert menneske til at opfatte eksistensen af alverdens Skaber gennem dyb og oplyst overvejelse omkring den sansede realitet, såsom universet, mennesket og livet, som alle kan sanse, opfatte og bedømme på, og at disse umuligt kan opstå af sig selv, da dette modstrider den daglige sansning. Derudover er disse sansede realiteter begrænsede, svage, mangelfulde og derfor afhængige i deres skabelse og eksistens af en evig og fuldkommen skaber, og endvidere har de behov for denne skaber mht. til organisering og vedligeholdelse.

Derudover udfordrer Qur'anen, som et bevis på dens sandhed, ethvert menneske og menneskeheden som helhed, til at frembringe en tekst, der er på niveau med Qur'anens højsprogede stil, mirakuløse sammensætning af ord og sætningsformulering, for at man derved når frem til at anerkende, at Qur'anen ikke et menneskeværk, men derimod et budskab fra alverdens skaber, Allah. Og da det er Muhammad, der er kommet med Qur'anen, som er Allahs tale, så er den hans mirakel, dvs. Qur'anen er beviset på, at Muhammad er et sendebud og en profet fra Allah.

Her kan vi se, at de tre ovennævnte punkter, som udgør Islams fundament, alle sammen er rationelle og let kan opfattes af og overbevise ethvert normalt menneske, omend det er en mand eller en kvinde, gul, sort eller hvid, rig eller fattig, videnskabsmand eller bonde, filosof eller fabriksarbejder. Dette skyldes, at menneskets intellektuelle proces er ens. Med andre ord, den måde mennesket sanser og opfatter tingene på, er den samme hos alle, uanset race, sprog eller køn.

Realiteten i dag bekræfter også dette, fordi denne verdensanskuelse, som for 14 århundreder siden kunne tiltrække og overbevise arabere, persere, romere, indere, afrikanere,

europæere, asiater, kristne, jøder, buddhister, hinduister, idoltilbedere, ateister, tiltrækker og overbeviser i dag stadig alle de ovennævnte udover sekularister, kapitalister, kommunister og socialister verden over, til trods for at Islam bliver fordrejet og forvansket af medier, som dag og nat skræmmer folk væk fra Islam og muslimerne, og til trods for at der ikke eksisterer en stat, der implementerer, legemliggør og repræsenterer Islam og bærer den som et universelt budskab til hele verden.

Verdensanskuelsen, der er baseret på kompromisløsningen, som tilfældet er med kapitalismens verdensanskuelse, der udtrykkes som sekularisme, er ikke baseret på intellektet og derfor usand. Denne verdensanskuelse fastsætter, at Skaberen ikke må overtage lovgivningen og organiseringen af menneskets handlinger og forhold i livet, byggende sine livsopfattelser på smertelige historiske erfaringer med den upraktiske, forvrængede og udelukkende åndelige religion, kristendommen.

Denne verdensanskuelse kunne derfor ikke skabe tryghed og stabilitet for mennesket, men skabte tværtimod kaos, forvirring og meningsløs livsførelse, da den sandelig ikke har løst spørgsmålet om eksistensen, meningen med livet og hvad, der kommer derefter med en rationel overbevisende løsning. En løsning, der overbeviser forstanden, stemmer overens med menneskets natur, bl.a. religiøsitetens instinkt, og fylder hjertet med tryghed og ro. Dette skyldes, at den kun tog betragtning til livets materialistiske værdier og tilsidesatte livets menneskelige, åndelige og moralske værdier.

Den islamiske lovgivning

Hvad angår det livssystem, som udspringer fra den islamiske verdensanskuelse, så bygger det på fundamentet, der fastlægger, at Skaberen og Organisatoren, der skabte universet og mennesket og fastlagde en bestemt naturlov for disse, som ingen kan gå uden om, ændre eller lave om på, skal være den

eneste, der har ret til at lovgive og organisere menneskets handlinger og forhold, fordi Han besidder den fuldkomne retfærdighed og viden om menneskets natur og behov, ret og uret, godt og ondt.

Det islamiske livssystem har følgende egenskaber:

1. Det stemmer overens med menneskets natur. At de islamiske lovgivninger stemmer overens med menneskets natur betyder, at Islam anerkender alle menneskets instinktive og organiske behov og organiserer opfyldelsen af disse.

A) De regler, der angår de organiske behov, er dem, der omtaler mad, drikke, påklædning, sundhedspleje, husly osv. med hensyn til at forpligte individet til selv at sørge for det, hvis det har kunnen, eller gøre staten forpligtet til at overtage disse opgaver i tilfælde af, at individet ikke er i stand til det.

B) De regler, der organiserer opfyldelsen af menneskets instinkter, som er religiøsits-, overlevelses- og artsinstinkt, hvor ethvert af disse dækker over adskillige aspekter.

Derfor er der regler, der omhandler bøn, industri, handel, ægteskab, valget af statspræsidenten, straf, kamp, våbenhvile, partnerskab, arv, investering, asylsøgning m.m. Ja, tusindvis af love, der organiserer opfyldelsen af menneskets instinkter og organiske behov, men ikke på bekostning af hinanden. Tværtimod med garantien for at der skabes og opretholdes stabilitet, balance og tryghed, både for individet og i samfundet, således at alle individer stræber efter at opnå alle livsværdier: den menneskelige, materialistiske, åndelige og moralske.

Socialismen/kommunismen og kapitalismen er eksempler på de ideologier, der modstrider menneskets natur. Socialismen/kommunismen benægter de åndelige behov og forbyder at mennesket tilbeder sin Skaber, til trods for at det er en medfødt natur i mennesket, som er religiøsitsinstinkt. Den benægter

og forbyder også privatejendommen, som er et aspekt af overlevelsesinstinkt.

Kapitalismen modsiger også menneskets natur, da den ikke anerkender menneskets behov for at tilbede sin Skaber, samt benægter Skaberens ret til at lovgive for alle livets affærer (samfundet, individet, staten og de internationale forhold) og gør tilbedelsen af Ham til en individuel sag, hvorimod den fastsætter, at folk skal tilbede hinanden ved at efterfølge menneske-opfundne love.

Den modstrider menneskets natur, når den frigør menneskets instinkter og behov og ikke organiserer opfyldelsen af disse, hvilket resulterer i forvirring i individet og kaos i samfundet. Et faktum, det ikke er nødvendigt at komme med eksempler på.

Når de islamiske love stammer fra menneskets Skaber, som er den eneste, der har den sande forståelse for organisering af disse behov, så er det jo helt naturligt, at lovene stemmer overens med menneskets natur.

2. Det behandler og omfatter alle menneskets forhold; dets forhold med sin Skaber (gennem 'aqida-anskuelser og andagtsregler), sig selv (med regler om mad, drikke, påklædning og moral) og andre medmennesker (med regler om transaktioner og straf). Samtidig med samfundssystemer, der dækker de økonomiske, finansielle, sociale (forholdet mellem manden og kvinden og hvad der hører under), regeringsmæssige, uddannelsesmæssige og udenrigspolitiske anliggender.

3. Det behandler menneskets behov og problemer som værende menneskelige, som skal opfyldes og behandles, bortset fra om det skulle være et økonomisk, socialt, militært eller politisk spørgsmål. Med andre ord bliver der ikke taget hensyn til omstændighederne eller konsekvenserne. Dette viser sig tydeligt i de islamiske lovgivnings-tekster, som er Qur'an-vers

og beretninger af Sunnah (dvs. Sendebudets udtalelser, handlinger og anerkendelser, som er en del af åbenbaringen), da disse tekster ikke nævner eller tager hensyn til race eller økonomisk, social eller politisk status. Derudover har ethvert menneske evnen til at udføre og forholde sig til disse regler.

4. De islamiske love er ikke begrænset til tid, sted eller til et bestemt miljø.

Det skyldes, at når et menneske (en tænker, jurist eller lovgiver) fremlægger et system eller love, så er man begrænset i sine oplysninger, erfaringer og de problemer, som finder sted i det miljø, man lever i. Derfor er det umuligt for et menneskeopfundet system eller lov at være universel, dvs. at gælde for alle mennesker, samfund, tider, lande eller miljøer.

Eksemplet herfor er kapitalismen. Den kapitalistiske ideologi, herunder dens samfundssystem, værdier og idealer, opstod som en folkelig reaktion på kirkens og kongernes ydmygelse og undertrykkelse. I stedet for kirkens og kongedømmets dominans forlangte tænkere demokratiet (folkestyre), til trods for at alle og enhver kan se, at folket ingen anden magt har end magten til at kunne sætte kryds hver fjerde eller sjette år, og at det er præsidenten eller statsministreren, der styrer, og parlamentsmedlemmerne, der lovgiver (i overensstemmelse med kapitalhavernes interesser). Og når mennesket endelig lovgiver, til trods for at det ikke er i stand til at lovgive en universel lovgivning, så er det ifølge de magthavendes interesser og deres lyster som reference. På grund af kirkens undertrykkelse forlangte folk frihed, hvilket resulterede i enorme katastrofer. Sådan er det med alle de vestlige ideer, systemer, værdier og idealer: en reaktion på bestemte vilkår og omstændigheder, som Europa var underlagt. Alle disse har skabt ynk for deres tilhængere i de vestlige lande og alle steder i verden, hvor de dominerede og blev påtvunget.

Et andet eksempel er kommunismen og det socialistiske system, som også var en reaktion på herremændenes, gårdsejernes og kapitalisternes udnyttelse af arbejdere og arbejdernes fattigdom; med andre ord, kapitalismens sande materialistiske uretfærdige og umenneskelige produkter.

Beviset på, at de islamiske love ikke er begrænset til tid, sted eller et bestemt miljø, er realiteten af disse regler, som kan udføres og implementeres hvor som helst og når som helst. Dette er et faktum, fordi det islamiske system blev praktiseret fuldt ud siden hidjra (profetens udvandring til medina, hvori han etablerede den islamiske stat, 623 e.Kr.) og indtil 1918 med en udstrækning fra Indien til Spanien og kunne erstatte alle de daværende kulturer, systemer, religioner, love, traditioner og normer under den islamiske kultur, som på en positiv og overbevisende måde udslettede disse til en sådan grad, at der ikke engang eksisterede rester af disse.

Dynamikken i Islam

Det er et faktum, at menneskets natur (instinkter og organiske behov) ikke ændrer sig, da den er en del af menneskets opbygning og dets naturlige egenskaber, ligesom de naturlove, som styrer universet (planeter og stjerner) heller ikke ændrer sig. Menneskeheden har hele tiden beskæftiget sig med handel, ægteskab, krig, tilbedelse osv. Det er netop derfor lovgivninger ikke skal ændre sig, for de behandler den samme natur, mennesket havde, har og altid vil have. Det, som ændrer sig med tiden, er kun livets former og de midler, som mennesket bruger (såsom transport- og industrimidler), og ikke de essentielle behov og forhold. Det, der skaber dynamikken i Islam og gør den i stand til at følge med tiden og behandle de nyopståede problemer, opfindelser og forhold, er selve den natur, som den islamiske lovgivning besidder.

De islamiske lovgivningstekster er således, at de består af generelle og omfattende begreber. Eksempelvis verset, som betyder på dansk:

"Allah har tilladt handel" [OQM. Al-Baqarah 2:275]

Qur'an-verset omfatter handel med alle varer og alle måder at handle på, uanset de nyopståede varer og måder at handle på. Herudfra udledes den generelle regel, som siger, at handel med alle varer på alle måder er principielt legalt, så længe der ikke findes en islamisk tekst, der indeholder forbud mod en bestemt vare eller en bestemt måde at handle på, såsom handel med rente, aktieselskaber, pornografisk materiale og kvinder osv.

Det er måden, hvorigennem man udleder adskillige regler og love, men udlederen skal opfylde den betingelse, at han/hun har de nødvendige betragtningsfulde kundskaber inden for det arabiske sprog (pga. Qur'anen og Sunnah er på arabisk) og inden for Qur'anens og Sunnahs videnskaber. Det kræver altså en kvalificeret jurist, som har den opgave at udlede ifølge teksternes indhold, hvor forstandens rolle i lovgivningen kun er at forstå og ikke at tilføje eller lovgive.

De love, man udleder, har også den egenskab, at de omfatter forskellige ting. F.eks. har de muslimske jurister udledt reglen, der siger, at "Fundamentet for alle ting er, at de er legale, medmindre der er en islamisk tekst, der specificerer forbudet mod en bestemt ting." Reglen er udledt fra det vers, der på dansk betyder følgende:

"Han (Allah) er Den, der har skabt alt, hvad der er på jorden (af ting) for jer." [OQM. Al-Baqarah:29]

Med andre ord er alt materiale, såsom planter, råstoffer, flydende stoffer, frugter, grøntsager, dyr osv. tilladt, undtagen det, som er blevet forbudt med en specialiserende tekst, som f.eks. alkohol og euforiserende stoffer.

Samtidig indeholder de islamiske lovgivningstekster også en række love og regler, der er begrundet med en bestemt begrundelse, som er årsagerne til, at lovgiveren, Allah, har lovgivet disse og gjort lovenes tilstedeværelse/anvendelse afhængig af deres begrundelser, som er indbefattet i de islamiske lovgivningstekster. Dette gør, at de begrundede love, som udgør en rimelig del af den islamiske lovgivning, har den indbyggede evne til at omfatte og dermed behandle alle nyopståede sager, spørgsmål og problemstillinger, som indeholder den samme begrundelsestilstand, som den pågældende lov blev begrundet med uden den mindste betragtning til eller afhængighed af tid og sted.

Eksempelvis kan der nævnes, at en mand en dag kom til profeten Muhammad og spurgte, om han kunne få en hel brønd med saltvand (hvorfra man kunne udvinde salt). I første omgang sagde profeten ja til ham, og derefter gik manden. En tilstedeværende muslim forklarede profeten om, at det, som manden fik, var en stor mængde af saltvand. Derefter tilkaldte profeten ham straks og tog brønden tilbage. Begrundelsen for denne forbydende lov er, at alle (kilder med) råstoffer og mineraler, der er enorme, bliver af Islam betragtet som offentlig ejendom, som staten skal fordele blandt alle borgerne, og kan derfor ikke privatiseres eller tilegnes af private personer.

Når vi forbinder denne her lov med nutiden, møder vi nyopdagede råstoffer såsom olie, uran, plutonium osv., og da disse indeholder selve den ovenstående lovs begrundelse, da disse også er enorme, betragtes de af Islam som offentlig

ejendom, hvis udbytte skal fordeles til enhver borger, og da disse er enorme, forbydes de at blive privatiseret.

Heraf kan vi krystalklart konkludere, at Islam i sin verdensanskuelse og i sit livssystem er en fuldkommen universel ideologi til hele menneskeheden.

Islams opfattelse af stat og samfund

Definitionen af Islam

Allah har nedsendt det Islamiske budskab, hvis fundament er livsanskuelsen, der udtrykkes i sætningen: "Der er ingen gud foruden Allah, Muhammad er Hans Sendebud".

Islam er et omfattende, universelt budskab til hele menneskeheden, der organiserer alle livets affærer, behandler alle menneskets problemer som et menneske, uden betragtning til race, køn, farve, sprog, nationalitet, social eller økonomisk status, samt organiserer menneskets forhold med sin Skaber, sig selv og sine medmennesker, i alle tider og steder.

Det islamiske budskab kom med specifikke, bestemte tanker, som skabte en unik kultur, hvorved det bestemte opfattelserne om livet, og krystalliserede dets tilhængeres smag ifølge denne kultur, det har fremlagt et bestemt livssyn, som er Halal (legalt) og Haram (illegalt), et bestemt livsmønster, samt etableret et enestående samfund i dets tanker, følelser, systemer og individernes personligheder.

Ligeledes kom dette budskab med en fuldkommen lovgivning, der behandler forholdene i staten og samfundet, om end det drejer sig om styreformen, økonomien, socialforhold, uddannelse, indenrigs - eller udenrigs politik; om disse forhold drejer sig om de generelle forhold mellem staten og dens borgere, mellem staten og andre stater, i freds - eller krigstilstand, eller drejer sig om de private forhold blandt samfundets individer indbyrdes.

Islams opfattelse af samfundet

Islam opfatter samfunds bestanddele som værende, tanker, følelser og systemer der henholdsvis er baseret på en bestemt

livsanskuelse. Ifølge denne forståelse er et samfund ikke-islamisk, medmindre de islamiske tanker og følelser dominerer, samtidig med at det islamiske samfundssystem er implementeret.

På samme måde, hvis alle folk var muslimer, men tankerne de adopterede var, demokratisk-kapitalistiske, deres følelser præstelige, åndelige eller nationalistiske, og systemet som udøvet over dem demokratisk-kapitalistisk, så ville samfundet være ikke-islamisk, selv hvis majoriteten af folket er muslimer.

Islam betragter, at Allah har fastsat et system for livet, som mennesket skal efterleve og at Han har sendt Sendebuddet Muhammad med dette system som sendebuddet har meddelt til mennesket, og mennesket skal således, indordne sig under dette system. Herfra studerer muslimerne problemerne og udleder deres løsninger fra Qur'anen og Sunnah.

Med hensyn til menneskets organiske behov og instinkter, har Islam organiseret tilfredsstillelsen af dem alle med en organisering, der forsikrer deres fornødenhed, bl.a. maven, de seksuelle og de åndelige fornødenheder. Men dette gøres ikke på bekostning af de andre, eller ved at undertrykke nogen og frigøre andre, eller ved at frigøre dem alle. I stedet har Islam koordineret og tilfredsstillet dem alle med et detaljeret og præcist system, som producerer glæde og ro for mennesket, og forhindrer det fra at falde ned på dyreniveauet gennem kaos i dets instinkter, i modsætning til den kapitalistiske ideologi der nu om dage dominerer verden, som i denne anledning kan nævnes som et krystalklart eksempel.

Islam har fastsat, at systemet implementeres af muslimen gennem hans motiverende bevidsthed om Allah, ved staten gennem folks motivation der er baseret på intellektuel overbevisning om Islams retfærdighed, samt gennem samarbejde mellem nationen og regenten i at påbyde det legale og forbyde det illegale, samt gennem statens autoritet. Staten tager sig af samfundets affærer og tager sig kun af individernes affærer hvis disse er ude af stand til at klare det.

Systemet ændrer sig ikke. Staten har autoriteten til at adoptere de islamiske love, i tilfældet af at der er flere juridiske udledninger i disse.

Samfundsidealerne i Islam

Islams opfattelse af samfundsidealer er: Beskyttelsen af menneskearten, sindet, livet, æren, privat ejendom, livsanskuelsen, sikkerheden og staten, som alle er faste høje idealer der sigter mod at beskytte samfundet. Disse høje idealer er ikke fastsat af mennesket, men snarere af de love og regler, som Allah har fastsat, disse kan derfor ikke udsættes for ændring. Islam har fastsat hårde straffe via dets straffesystem til beskyttelse af disse høje idealer.

Islams opfattelse af lykke

Lykke er opnåelsen af Allahs tilfredshed og ikke opfyldelsen af menneskets lyster, da opfyldelsen af menneskets lyster, såsom de organiske og instinktive behov, er essentielle for opretholdelsen af eksistensen, lykke er dog ikke en garanti ved denne opfyldelse.

Islams opfattelse af handlingernes målestok

Handlingernes målestok i Islam er ikke gavn og nytte som den er i kapitalismen, men tværtimod er den Allahs påbud og forbud, dette gør at denne målestok aldrig udvikles eller ændres og målet med anvendelsen af denne målestok er som ovenstående, at opnå Allahs tilfredshed, hvilket er det eneste der konkluderer menneskets konstante lykke.

Det økonomiske system i Islam

Den økonomiske politik i Islam går ud på, at garantere opfyldelsen af individets fundamentale behov med en korrekt opfyldelse, så denne med en unik levestil i et bestemt islamisk samfund, har muligheden for at kunne stræbe efter, at opfylde sine sekundære behov. Derfor har de islamiske regler

garanteret en fuldkommen opfyldelse af de fundamentale behov, såsom kost og logi og beklædning.

Islam har derfor forpligtet manden der besidder kunnen, at arbejde for at forsørge sig selv og sine nærmeste. Er sidstnævnte ikke tilfældet påfalder ansvaret statskassen.

Islams syn på det økonomiske problem

Islams forståelse af det økonomiske problem er fordelingen af rigdom og ressourcer til alle individer der er tilknyttet den Islamiske stat, med andre ord udtrykkes det økonomiske problem i fordelingen og ikke i produktion, som er tilfældet i kapitalisme, der satser på højproduktion. Derfor er kapitalisternes forståelse fejlagtig mht. deres opstilling af det økonomiske problem, som værende forøgelse af landets rigdom eller produktion generelt, der udtrykkes i BNP, da dette intet fortæller om individernes kunnen til at tilegne sig ejendom, samt dets kunnen for at kunne opfylde sine behov.

Derfor betragter Islam slet ikke det økonomiske problem som værende forøgelsen af landets rigdom eller BNP, men Islam tager derimod selve individet i betragtning, sørgende for at det har kapacitet til, at tilegne sig ejendom, for derved at kunne opfylde sine fundamentale behov. Følgelig er det klargjort at, uanset hvor stor landets produktion er, så vil fattigdommen forøges voldsomt, da der ingen garanti er, for at den enkelte borger har råd til at tilegne sig de forskellige vitale behov og luksuriøse varer, eller er i stand til at benytte sig af de forskellige tjenester (sundhed, uddannelse osv.). Selvom det juridisk fastlægges at "alle har økonomisk frihed" er denne anerkendelse kun på teoretisk plan, samtidig med at den ikke udgør en garanti for individet, med hensyn til dets opfyldelse af sine behov og herunder de vitale af dem.

Derfor er statens opgave, at forsikre at landets rigdom og ressourcer ikke bliver udnyttet af private fabrikker og selskaber, med andre ord skal disse betragtes som offentlig ejendom, der

udelukkende skal udnyttes af staten, som derefter skal uddele indtjeningen til alle borgere, muslimer og ikke-muslimer.

Ejendomstyper i Islam

1. Privatejendom: Alt andet end det, som den islamiske lovgivning har forbudt at handle med (alkohol, pornomaterialer, svinekød osv.) eller at tjene på (prostitution, aktieselskaber, gambling osv.).

2. Offentlig-ejendom: Enten fordeles de nedenstående gratis til folk, eller også skal staten udnytte - og investere i disse og derefter give profitten i form af (gratis adgang til) læreanstalter, hospitaler, gratis huse og transportmidler til private, pengesum eller landbrugsjord til fattige og arbejdsløse osv. Eksempler på fælles offentlig-ejendom er: Alle jordens råstoffer (såsom olie, naturgas, guld, sølv, jern) vand, elektricitet, veje osv.

3. Statsejendom: Alle statens anlæg, anstalter og bygninger, om end de er civile eller militære.

Staten må hverken offentliggøre privatejendom eller privatisere offentlig-ejendom.

Ingen skat

Islam betragter det som ren ydmygelse og strengt uretfærdigt at staten eller andre rører ved individets ejendom, som det selv har tjent gennem legalt arbejde. I stedet for at staten stjæler folks ejendom for at forbruge det på offentlige anlæg, hvis det er det, der fremlægges som undskyldning, så skal staten udnytte offentlig ejendom til folkets fordel og ikke give adgang til private selskaber og fabrikker, der udplyndrer landets rigdom og ressourcer. Med andre ord, ikke nok med at kapitalhaverne suger folkets fælles offentlige ejendom, så kommer staten også og tager næsten det halve af de penge (skat), som man selv har slidt dag og nat for at tjene.

Staten må ligeledes ikke kræve en hvilken som helst form for moms, afgift eller gebyr på nogen som helst vare, indenrigs - eller udenrigshandel, veje, officielle attester osv.

Statens valuta

Statens valuta må ikke være baseret på andet end guld og sølv, hvori den mængde af mønter som staten udgiver skal være 100 % dækket af guld og sølv i statskassen. Det er den perfekte måde at skabe og opretholde stabilitet på, samt den eneste behandling til den kaos, der præger økonomien og valutaen verden over, som skyldes at landenes valuta bygger på den amerikanske dollars, hvilket automatisk medfører USA's indflydelse og dominans over andre landes økonomi.

Finanspolitikken

Statskassens indtægter er: jordskat, almisse fra muslimer, jizya fra ikke-muslimerne, krigsbytte, illegal-ejendom, offentlig-ejendom, stats-ejendom, apostaternes ejendom, ingen persons ejendom osv.

Penge bliver brugt og uddelt således, at de indtægter som lovgivningen har fast overføres til de berettigede personer, som staten skal anvende ifølge de islamiske regler, medens de andre indtægter overlades til khalifah'ens mening om prioritering og bestemmelse af fordelingen af disse til muslimernes fordel, i overensstemmelse med den islamiske lovgivning.

Socialsystemet i Islam

Det sociale system i Islam går ud på at organisere forholdet mellem manden og kvinden, både i det private og offentlige liv, baseret på synet af manden og kvinden som mennesker, der har den samme natur og de samme behov, og ikke som han - og hunkøn, dvs. et seksuelt syn, som er tilfældet i kapitalisme.

Forholdet mellem manden og kvinden

Både kvinden og manden får de samme rettigheder og forpligtes med de samme forpligtelser, undtagen det område, der er specialiseret til manden eller kvinden ifølge de islamiske lovgivningstekster i Qur'anen og Sunnah, som eksempel herfor kan nævnes at manden er forpligtet til at arbejde, for forsørgelse af kvinden, medens kvinden ikke er forpligtet til at arbejde eller forsørge nogen og modsat er kvinden forpligtet til at dække sit hår til medens manden ikke er det. Således har kvinden ret til at beskæftige sig med handel, industri, landbrug, indgå transaktioner og kontrakter, at eje, selv investere sin ejendom, samt varetage sine egne anliggender selv.

Kvinden har ret til at blive ansat i statens poster, at vælge - eller blive valgt til Ummah-rådet (Rådet for Rådslagning), at deltage i valget af Khalifah'en (overhovedet i den Islamiske stat).

Kvinden må til gengæld ikke besidde regent-poster, såsom Khalifah - eller guvernør-posten.

Det er tilladt for kvinden at værre inspektør for hvilken som helst af statens administrationer og institutioner eller at være ansat i disse. Alle de af statens poster som er af denne stil, dvs. hørende under administrative poster, har kvinden adgang til.

Både manden og kvinden forbydes, at beskæftige sig med hvilken som helst form for arbejde, der fører til anarki mht. til moral, eller fører til korrupsion og opløsning i samfundet.

Ægteskabslivet er et tryghedsliv, hvor ægteparrets samliv er et venskab og ikke et partnerskab, der ligner et firma, hvori enhver ejer halvdelen og konkurrerer med den anden for sine egne egoistiske interesser.

Ægtemandens ansvarlighed over for sin kone er ikke i form af styrelse, men derimod i form af varetagelse af familiens interesser. Således skal begge ægtefæller samarbejde, hvad angår arbejdet der har relation til huset. Manden skal tage sig af arbejdet uden for huset og kvinden må tage sig af arbejdet indenfor huset, ifølge sin kunnen og manden er forpligtet til at leje tjenere, der hjælper hende med sit arbejde, alt efter behov.

Uddannelsespolitikken

Fundamentet for uddannelsesprogrammet er den islamiske livsanskuelse, således bliver undervisningsmaterialet og metoden fremlagt og struktureret ifølge dette fundament.

I det tilfælde, hvor erhverv og industri hører under videnskab, såsom landbrug, maskineri og skibsværft, er det legalt at modtage frit fra andre nationer, men hvis tilfældet er, at disse hører under kultur, når de stammer fra et bestemt livssyn, såsom figurkunst og tegning, så er det derimod illegalt at tage imod dem. Alle borgere skal deltage i undervisningen, både i folkeskolens og gymnasiets niveau som staten skal give gratis adgang til. Der gives gratis adgang for videreuddannelse til alle borgere ifølge statens kunnen.

Staten skal forberede biblioteker, laboratorier og alle kundskabsmidler uden for skolerne og universiteterne for at give mulighed for dem, der vil fortsætte deres studier og forskning i

de forskellige fagområder, såsom den islamiske jura, fortolkning af Qur'anen, sprog, lægevidenskab, kemi, medicin, fysik osv.

Udenrigspolitikken

At bære det islamiske kald er kernen og essensen, hvorpå hele udenrigspolitikken er baseret og hvorpå statens forhold med andre stater struktureres og organiseres.

Forholdet med alle de nuværende stater i den islamiske verden ligger under indenrigspolitikken og ikke under udenrigspolitikken. Derudover skal Khilafah-staten stræbe efter at forene dem alle under én stat, da det ifølge Islam er illegalt at muslimerne er splittede via grænser, levende under flere stater, samt fordi at Khilafah er et symbol og udtryk for ummahs ideologiske, politiske og militære enhed, samtidig med at Khilafah er den eneste repræsentant, der har retten til at varetage ummahs interesser og affærer. Hvad angår de militære traktater, herunder traktater af fællesforsvar, udlejning af militærbaser og lufthavne osv. er alle illegale. De økonomiske, handelsmæssige, finansielle og kulturelle traktater, er derimod legale. Alle de organisationer, som er baseret på andet end Islam eller drives ifølge andre love end de islamiske love, må staten ikke være med i, såsom FN, Verdensbanken, Valutafonden (der udelukkende er dannet for at være et middel til kolonisering af de svage lande) samt den Arabiske Liga osv.

Styresystemet i Islam

Lige da Allahs Sendebud kom til Medina, blev den islamiske stat oprettet, på den islamiske livsanskuelse som fundament. Sendebuddet Muhammad ﷺ var ikke mere kun et sendebud men også overhovedet af en stat. Med andre ord, var hans opgave nu ikke blot at meddele, men også at iværksætte de åbenbarede love og regler i det praktiske liv. Han klargjorde via sine udtalelser og handlinger, og dele af åbenbaringen, statens styreform, opbygning og institutioner, hvilket han selv oprettede og fuldkommengjorde inden han døde.

Styreformerne, som eksisterer i verden i dag repræsenteres i et konge - og fyrstedømme-system, i det republikanske præsidentielle og parlamentariske system, og det føderale og konføderale system. Alle disse typer er uislamiske, dvs. kufr-styreformer, der fundamentalt og detaljeret modstrider styreformen i Islam, styreformen i Islam kan hverken betegnes som demokrati, monarki, oligarki eller teokrati. Styreformen i Islam er derimod meget unik og anderledes end de ovennævnte og repræsenteret i Khilafah, der alle udtrykker og indbefatter styreformen i Islam.

Khilafah er en generel ledelse for alle muslimer i hele verden for opretholdelsen af Shari'ahs love, samt for at bære det Islamiske budskab til hele menneskeheden (verden).

Den islamiske stats opbygning:

Khilafah-staten: Den islamiske livsanskuelse er statens fundament, således er alt, hvad der findes i staten, af institutioner, grundloven og lovene er udledt fra og baseret på de islamiske lovgivningskilder, der udelukkende er Qur'anen og Sunnah.

Suveræniteten tilhører Shari'ah, og hverken folket, regenten eller de retslærde. Autoriteten tilhører den islamiske Ummah til at udpege khalifah'en, for at han derved skal udøve Islam på Ummahs vegne. Statens opgave er at implementere Islam indenrigs og bære Islams kald udenrigs til hele verden. Der skal være udelukkende én khalifah for alle muslimer i hele verden. khalifah'en er den eneste, der er bemyndiget til at tjene ummahs interesser indenrigs og udenrigs.

Khalifah: Er statens overhoved og er ansvarlig for, at de islamiske love bliver implementeret fuldt ud. Han er i alle sine handlinger, politik og kontrakter bundet til Islams love og regler. Han bliver udpeget af ummah eller ummahs repræsentanter.

Ummah er af den Islamiske lovgivning, forpligtet til at stille khalifah'en og alle guvernørerne (wolah) i staten til regnskab for deres handlinger, samt forpligtet til at påbyde dem det legale og forbyde dem det illegale, når de går udenom Islams love. Den, der har retten til at afsætte Khalifah'en er Qadi al-Madhalim (højesteretsdommeren). khalifah'en skal være muslim, kønsmoden, forstandig, fri (ikke-slavebundet), mand, retskaffen samt kvalificeret.

Delegerede assistenter: Er de personer, som bliver ansat af khalifah'en og hjælper ham med at styre staten på hans vegne. Deres opgave er det samme som khalifah'ens opgave.

Udøvende assistenter: De er khalifah'ens medhjælpere, som han ansætter og som udgør mellemløddet mellem ham og statens institutioner.

Jihad-Føreren: Khalifah'en er i virkeligheden den øverste hærleder, men han kan ansætte en hærchef, som klarer visse opgaver på hans vegne såsom udenrigspolitiske forhold, industri (våbenproduktion, militæranlæg osv.), den interne sikkerhed og hæren (herunder efterretningstjeneste og politi-styrker).

Guvernører: Khalifah'en ansætter guvernører i de forskellige landområder og disse sørger for at tjene folks interesser ifølge Islams love i deres respektive landområder. Disse opretter et borgerligt råd, som består af personer, der har folks tillid og vidermeddeler folks behov og krav. Ethvert landområde får tildelt de nødvendige militære styrker, der kræves for at holde orden internt og eksternt. Disse styrker administreres centralt af khalifah'en.

Dommere: Der er tre typer af dommere:

- Den første er Qadi Al-Madhalim , som behandler stridighederne mellem Ummah og regenterne

(khalifah'en og guvernørerne) i staten. Han er den eneste, der har ret til at afsætte khalifah'en.

- Den anden er Qadi al-Muhtasib, som sørger for den offentlige orden, såsom at loven ikke overtrædes og han afskaffer illegale handlinger og ting, uanset om der er efterspørgsel, eller ej.
- Den tredje er Qadi al-'Aam (den almindelige dommer), som behandler stridigheder og uenigheder mellem folk generelt.

Ummah-Rådet: Består af de personer, som statens borgere har valgt. I dette råd må der være mænd og kvinder, muslimer og ikke-muslimer. Ikke-muslimernes medlemskab er begrænset til at vise utilfredshed og klage over regenternes ydmygelser og statens mispraktisering af Islams love over dem. Rådet opstiller kandidater til khalifah-posten, undersøger om de opfylder kravene og kalder muslimerne til at vælge én af dem. Rådets opgave er at stille statens regenter til regnskab for deres handlinger og politik. Rådets holdning er uforpligtende for khalifah'en i de anliggender, som angår udenrigspolitikken, finanser, hæren o. lign.; og er forpligtende i de anliggender, som angår uddannelse, sundhed o. lign.

Den Administrative Institution: Er de forskellige institutioner, der hver er ansvarlige for de forskellige sektorer, som eksempelvis uddannelse, post, sundhed, trafik osv.

Ikke-Muslimerne under den Islamiske Stat

Generelt implementerer den islamiske stat alle de islamiske lovgivninger af transaktioner, straffe, ret, styre- og økonomisystemet over alle borgere, muslimer og ikke-muslimer på lige fod; selv asylsøgere og alle dem, der lever under statens autoritet.

Det er ikke tilladt for den islamiske stat at udøve nogen som helst form for diskrimination mellem borgerne angående retssystemet, implementeringen af lovene, varetagelsen af folks interesser o. lign. Den er tværtimod forpligtet til at se på alle borgere med ét syn, betragtede dem som mennesker bestående af samme natur, uanset race, livsanskuelse, farve, sprog osv.

Staten skal sørge for at ikke-muslimerne frit vælger - og udøver deres tro og ritualer, samt at de behandles ifølge deres religioner mht. deres påklædning, mad og drikkevarer indenfor det, som de islamiske regler legaliserer. Ægteskab - og skilsmisse sager mellem muslimerne og ikke-muslimerne behandles ifølge Islams love, medens de blandt ikke-muslimer indbyrdes, behandles ifølge deres religioner og trosretninger.

De ikke-muslimske borgere har ret til at klage over statens ydmygelse eller dens fratagelse af deres rettigheder, samt at vise utilfredshed og klage over regenternes mispraktisering af Islams love over dem.

At man er en muslim er ikke en betingelse for at man bliver ansat i alle statens administrative poster, men dette er derimod en betingelse i de poster, der betragtes for regeringsmæssig. For det er jo således at enhver borger, muslim eller ikke-muslim, som er kvalificeret godt kan ansættes som inspektør eller almindelig ansat, i enhver af statens administrationer og institutioner. Ikke-muslimer har ret til at være medlem i Ummah-

Rådet, men deres medlemskab er begrænset til at klage over regenternes ydmygelser eller statens mispraktisering af Islams love over dem.

De ikke-muslimske borgere skal kun betale et gebyr til staten, som kaldes jizya, som til gengæld gør staten ifølge denne aftale (af opholdstilladelse) forpligtet til at beskytte, bevogte og varetage disse borgeres interesser og affærer. Gebyret må kun kræves af voksne mænd og kun hvis disse har overskud fra deres indtægter, overskud i Islam betragtes som det der rester, efter at de fundamentale behov (kost og logi samt beklædning) og normale behov er opfyldt. Skatten må slet ikke kræves fra kvinder, børn og ældre.

